

ufo nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

22. årg.

MAJ/JUN 1980

3

Abonnement
1980: kr. 75,-

Skandinavisk UFO Information

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstås vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

SUFOI og »UFO-NYT«

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

ABONNEMENT bestilles lettest ved at indbetale medlemskontingent (d.kr. 75,00 for året 1980) til Regnskabskontorets giro nr. 9 11 77 25; det kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer etc. bedes hurtigst muligt meddelt til SUFOIs Ekspedition, da denne fremgangs-måde har vist sig at give færrest fejl.

Repræsentantskabet - UFO-NYT

Ekspedition og regnskab:

Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte. Giro: 9 11 77 25.

SUFOIs formand: Flemming Ahrenkiel,
Holmevænget 5, 2970 Hørsholm, tlf. (02) 86 92 70.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Lottesvej 15 st., 8220 Brabrand, tlf. (06) 25 52 56.

Næstformand, Informationsafdeling: Peter A. Hansen,
Erica-parken 12, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

Ansv.hav. redaktør: Iver O. Kjems,
Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk,
Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 39 46

Redaktionssekretær: Henrik Pedersen,
Nikolaj Plads 1, 4., 1067 København K.

Sekretariat: Karen M. Linneballe, Margrethevej 11,
2960 Ringsted Kyst, tlf. (02) 57 07 36.

Ekspeditionssekretær: Jytte Pedersen, Tellerupvej 44,
5591 Gelsted, tlf. (09) 49 15 16.

Projektmedarbejder: Xavier P. Madsen,
Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.

SUFOIs Rapportcentral: Ejner Nielsen,
Konvalvej 1, 4600 Køge, tlf. (03) 65 57 95.

SUFOIs Alarcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ring-gade 208, 5.tv., 8000 Århus C, tlf. (06) 19 88 90.

FOTA - Forskningsteknisk afdeling: Bent Aalberg,
Flintemosevej 19, 4731 Brandelev.

SUFOIs Arkiv og Udklipscentral: Niels Chr. Krag,
Skanderupvej 6, 2610 Rødovre, tlf. (01) 70 90 86.

SUFOIs Foredragsafdeling: Erling Jensen,
Ingstrup Allé 35a, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOIs Efterforskningsafdeling:
Ole Henningsen, Duegård,
Højrebyvej 59, 4920 Søllested, tlf. (03) 94 11 69.

SUFOIs ARKIV: Jørgen Bengtvig,
Galgebakken Skrænt 3-15, 2620 Albertslund.

Repræsentanter for København: Inge og Hans Voigt,
Lyngen 17 B, 2800 Lyngby, tlf. (02) 88 92 32.

Repræsentant for Fyn: Jens Henrik Glintborg,
Skibhusvej 61 B, 5000 Odense C, tlf. (09) 11 91 58.

Repræsentant for Lolland-Falster: Kim Møller
Hansen, Nr. Boulevard 63, 1., 4800 Nykøbing F.

Repræsentant for Nordjylland: Torben Birkeholm,
Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg, tlf. (08) 16 33 19.

Repræsentant for Midtjylland (8000-området):
Jesper Sand Damtoft, Fuglesangs Allé 24,
8210 Århus V, tlf. (06) 15 64 34.

Repræsentant for Midtjylland (7000-området):
Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia,
tlf. (05) 92 00 81.

Repræsentant for Sønderjylland: Ole Christensen,
Hesselddam 32, 6200 Åbenrå, tlf. (04) 62 56 48.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansens-
søvel 11, N-5030 Landås, Norge, tlf. (05) 28 01 26.
Norsk UFO Center, Rapportcentral,
tlf. (05) 28 01 26.

SUFOI

Postbox 6, 2820 Gentofte

Giro 9 11 77 25

INDEHOLDER bl. a.:

En weekend i SUFOIs tegn (leder)	91
Nytårs-UFOer over Vesttyskland	94
Taget røg af	96
UFO-rapporter, Danmark	98
Breve fra læserne	102
Mærkelige metaller	104
Val Johnson-historien	107
Planeternes årti	116
Radioteleskoper i interplanetarisk kredslob	121
Bog anmeldelse	124
På sporet af UFO-nauten	126
Nissen flytter med	128

Enhver offentliggørelse af materiale fra UFO-NYT må kun ske efter forudgående skriftlig tilladelse fra redaktionen. SUFOI Reg. nr. 3148/3149.

En weekend i SUFOIs tegn . . .

af Flemming Ahrenkiel

I weekenden den 22.-23. marts afholdt SUFOI sit halvårslige Repræsentantskabsmøde, en begivenhed der traditionelt finder sted i marts og september, og hvor SUFOIs repræsentanter fra hele landet tropper op for at diskutere det forgangne halvårs aktiviteter og planlægge og fastlægge det kommende halve og hele års forløb. Repræsentantskabets medlemmer omfatter 24 personer, der hver har sit daglige arbejdsområde i SUFOI, og som ved disse halvårslige møder bl. a. giver et referat af, hvad der er set og sket på deres område siden sidste møde. Sammensætningen af Repræsentantskabet fremgår også af listen på omslagets inderside i alle numre af UFO-NYT. Som en orientering for UFO-NYTs læsere skal der i det følgende gives et kortfattet rids af nogle af de ting, der blev behandlet netop denne weekend.

Organisationsforhold:

Ved det forrige Repræsentantskabsmøde i efteråret '79 blev der bl. a. vedtaget en arbejdsmæssig omstrukturering af SUFOI — nærmere omtale heraf findes i UFO-NYT nr. 6/79 — og da SUFOI ligesom andre foreninger har et sæt vedtægter, måtte denne ændring i struktur også medføre ændringer i de gældende vedtægter, og vedtagelse af disse ændringer var et af mødedagens punkter. Ligeledes sker der løbende en række ting og sager i en organisation som SUFOI, som kræver stillingtagen og vedtagelser, og et andet af dette mødes punkter var en oversigt over og gennemgang af de sidste 5 års vedtagelser — store som små — for at få konstateret, hvilke beslutninger der var blevet ført ud i livet, var blevet uaktuelle eller som trængte til en afpudsning og/eller nyvurdering.

Rent praktiske ting hørende til den daglige arbejdsgang bliver ligeledes diskuteret ved sådanne møder. Denne gang bl. a. en fast-

læggelse af, at SUFOIs officielle postadresse — såvel overfor henvendelser fra indlandet som fra udlandet — skal være vor postboksadresse. Specielt overfor vore kontakter i udlandet er en sådan omlægning en meget langsommelig affære — fra det meddeles udlandet til det virker i praksis. Tidligere har Formandens adresse været den, der anvendtes ved udlandskontakten, og da SUFOI har jævnlig brevkontakt med mere end 60 organisationer over hele verden, kan det måske give en fornemmelse af, hvor lang tid der kan gå, før en sådan ændring slår igennem.

Et væsentligt punkt på forårsmødet dagsorden var også valgene til poster i Repræsentantskabet. Vi måtte tage afsked med 3 medlemmer — af gammelkendte årsager som stigende arbejdspress på job og ringere tid til overs til UFO-arbejde. Det var Jens Mikkelsen — repræsentant for Vestsjælland — hvis post indtil videre vil være ubesat, Carsten Jørgensen — duplikafdelingen — hvis arbejdsområde efter hans fratreden bliver nedlagt, da vi i de sidste år i større og større udstrækning har benyttet fotokopiering og offset fremfor duplikator. Endelig måtte vi tage afsked med Carsten Hede-gård Pedersen — CHP — der siden midt i halvfjerdserne har været aktivt medlem i Repræsentantskabet med bl. a. SUFOIs Rapportcentral som arbejdsområde. Det er altid trist at skulle sige farvel til gode medarbejdere, men vi må i denne situation trøste os med, at Repræsentantskabet ved samme møde blev suppleret med 2 nye ansigter. Den ene er Jørgen Bengtvig, der har påtaget sig opgaven at styre SUFOIs arkiv, specielt holde styr på og registrere alle de tidsskrifter, som SUFOI løbende modtager fra udlandet. Den anden nyindvalgte er Kim Møller Hansen, der blev valgt til repræsentant for Lolland-Falster området. Vor mand i Nakskov — Ole Henningsen i Efterforskningsafdelingen —

Jørgen
Bengtvig

Kim Møller
Hansen

har længe ønsket at blive lettet for noget af sin arbejdsbyrde (han var både repræsentant for Lolland-Falster samt leder af Efterforskningsafdelingen) for herved at kunne få mere tid til vore forskningsprojekter — og dette er hermed lykkedes. Vi ønsker begge nyvalgte velkommen i Repræsentantskabet.

Økonomi:

Et punkt, der altid følges med interesse ved disse halvårige møder, er den økonomiske status for SUFOI samt fastlæggelse af budgetter. SUFOI har forskudt regnskabsår, dvs. årsregnskabet foreligger først efter juni måned, men da det er af vital betydning hele tiden at have check på økonomien, foregår der ved forårsmødet bl.a. budgetkontrol for det løbende regnskabsår samt budgetlægning for det næste regnskabsår.

Der skal være styr på pengene, bl. a. fordi hovedparten af indtægterne kommer ved årsskiftet, hvor fornyelserne på UFO-NYT irdløber, mens udgifterne løber jævnt over hele året. At det ikke er småbeløb, der administreres, kan bl. a. illustreres med, at de ind- og udgående pengestrømme i løbet af et år hver især når op over kr. 200.000. De fleste læsere forestiller sig nok, at det ikke er billigt at fremstille UFO-NYT (det koster næsten 100.000 kr. om året), men kun få tænker på, at alene udsendelsen af bladet til abonnenterne koster mere end 17.000 kr. om året. SUFOI er også momsregistreret, og en

momsregning fra det danske toldvæsen på over 10.000 kr. ser vi også af og til. Vi har en stram økonomi — hvem har ikke det i disse tider? — men det går da. Men de nævnte beløb kan måske sætte ordene lidt i relief, når vi fortæller vore læsere, at SUFOIs eneste indtægter stammer fra UFO-NYT-abonnenter og materialesalg samt gavmilde læseres bidrag (EDB/teknisk Fond) og at vi derfor er meget glade for at se nye abonnenter, der kommer til på bl. a. gamle læsers opfordringer og anbefalinger.

Samarbejdsaftaler:

En af de mere spændende ting, der var på dette forårsmødes program, var et oplæg til samarbejde på UFO-rapport-området mellem de tre UFO-organisationer, der i dag findes herhjemme. Der har indenfor de sidste par år udviklet sig samarbejde mellem organisationer på tværs af landegrænser — også mellem SUFOI og en del udenlandske organisationer — så et samarbejde indenfor landets grænser på et af de vigtigste felter indenfor UFO-forskningen forekommer meget relevant.

SUFOI har faktisk indenfor de sidste mange år været den eneste UFO-organisation herhjemme, der virkelig har lagt vægt på indsamling og bearbejdning af UFO-rapporter. Landets to andre organisationer — FUFOS (Frit UFO Studium) og IGAP (International Get Acquanted Program) — har dyrket andre interesseområder, og fællestræk for de tre organisationer har været få. Interessen for de muligheder, et godt rapportmateriale giver — især mht. bearbejdnings- og forskningsmuligheder — har imidlertid for alle tre organisationer været stærkt stigende i løbet af de sidste 1-2 år, og trods de modsætninger, der tidligere har været mellem de tre, fandt man det gavnligt for UFO-sagens videre udvikling i Danmark, hvis et samarbejde på rapportområdet kunne opnås. Herved kunne rapportarbejdet effektiviseres, overlap kunne undgås, og der kunne mobiliseres større ressourcer. En arbejdsgruppe bestående af en repræsentant fra hver organisation havde derfor i løbet af foråret 1980 arbejdet sig frem til en aftaleudformning, der proforma var tiltrådt af de tre organisationer, men den endelige tiltrædelse for SUFOIs

vedkommende skulle ske ved Repræsentantskabsmødet her i marts.

Trods arbejdsgruppens grundige forarbejde faldt aftale-udkastet ved den afgørende afstemning. Aftalen omfattede såvel samarbejde om det fremtidige rapportarbejde som muligheden for FUFOS og IGAP til at trække på allerede indsamlet rapportmateriale i SUFOIs arkiv (omfattende ca. 6.000 ufo-rapporter fra perioden 1959-1980) i forbindelse med diverse undersøgelsesprojekter.

Denne sammenblanding af 2 arbejdsområder blev den egentlige årsag til at de forelagte aftaler blev nedstemt. SUFOI har under indsamlingen af UFO-beretninger altid hyldet det princip, at de rapportører eller observatører, der ønskede det, var garanteret fuld anonymitet — dvs. vidnerne navne var SUFOI bekendt, men de ville ikke blive videregivet til personer udenfor SUFOI. Selvom de forelagte aftalers indhold om det fremtidige rapport-samarbejde organisationerne imellem kunne accepteres, fandt Repræsentantskabets flertal ikke, at man i aftalernes tekst i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til dette princip om anonymitets-garanti overfor tredje person. Derfor kunne aftalerne ikke godtages i den fremlagte form.

Dette — i kombination med enkelte andre uklare formuleringer i aftaleteksten — medførte derfor, at flertallet i SUFOIs Repræsentantskab måtte nedstemme udkastene og henvise dem til ny behandling og forhandling.

Flertallet håber, at det nævnte rapport-samarbejde snarest bliver realiseret. Derfor har vi returneret aftaleudkastene til arbejdsgruppen og bedt den om at genoptage forhandlingerne på grundlag af det forkastede forslag og under hensyntagen til den kritik og de bemærkninger, der kom til udtryk ved aftalens behandling i Repræsentantskabet.

Dette er en ganske normal forhandlings-procedure ved aftalers indgåelse, og da de implicerede parter er enige om vigtigheden af en fællesindsats på det mest afgørende område indenfor UFO-sagen — indsamling af pålidelige observationsdata — vil vi forhåbentlig inden alt for længe kunne bringe nyt her i UFO-NYT om det kommende samarbejdes konsekvenser og perspektiver. /F.I.A.

Gottfried Herberts: **Ufoernes univers.**

1980. 208 sider plus 16 sider ill. **78,50**

Johannes von Buttlar: **Ufo-fænomenet.**

1979. 191 sider plus 16 sider ill. **78,00**

Charles Berlitz & William L. Moore:

Philadelphia-experimentet. 1979.

177 sider plus 8 sider ill. **78,00**

Brisley le Poer Trench: **Ufo-myten og de psykiske fænomener.**

1975. 111 sider **30,10**

Sachs & Jahn: **Celestial Passengers.**

220 sider ill. **22,75**

Jacques le Poer Vallee: **Challenge to Science: The UFO Enigma.**

328 sider ill. **28,00**

Jacques Vallee: **Anatomy of a Phenomenon: UFO's in Space.** 227 s. **28,00**

Brad Steiger (ed.): **Project Blue Book.**

423 sider ill. **23,25**

John G. Fuller: **Incident at Exeter.**

221 sider. **17,00**

Paris Flammonde: **UFO Exist!**

480 sider ill. **23,25**

Charles Bowen (ed.): **The Humanoids.**

256 sider ill. **22,75**

Robert Emenegger: **UFO's Past Present & Future.** 180 sider ill. **21,50**

John A. Keel: **Why UFO's: Operation**

Trojan Horse. 288 sider **21,50**

Tilsendes portofrit ved indbetaling pr. check eller giro 8 17 17 85 til:

SPHINX FORLAGSBOGHANDEL
Classensgade 8, DK - 2100 København Ø.
Tlf. 01 - 42 53 44

Fra den tyske UFO-organisation CENAP (se artiklen i nr. 2/80) har vi modtaget denne beretning om en række observationer nytårsnat 1976/77:

Nytårs-UFOer over Vesttyskland

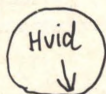
Den 1. januar 1977 indgik flere observationsberetninger til CENAP-arkivet. Natten mellem 31/12-76 og 1/1-77 blev CENAP således kendt med 4 observationer fra følgende steder:

Heidelberg, Eppelheim, Wiesenbach og Saarbrücken/Dudweiler. Sidstnævnte sted blev der taget billeder af et ukendt fænomen. I alt 11 personer havde på ovennævnte 4 steder iagttaget fænomener.

Den 1. januar 1977 i tiden 0.05-0.15 iagttog hr. Fischer i 7 minutter på den meget overskyede himmel først med det blotte øje, senere med kikkert et ukendt flyvende objekt, hvis art stadig ikke er opklaret.

Meteorologerne opgav skyhøjden til 3000 meter og vindhastigheden til 4,5 sekundmeter.

Med det blotte øje så det hvidlige objekt således ud:

Pilens retning viser farveovergang til rødt! — og formen ændrede sig ikke. Men på foto-optagelserne ses det dog tydeligt, at en formændring skete.

Det lykkedes vidnet at fotografere objektet med et spejlflekskamera: 35 mm vidvinkelobjektiv, blænde 2,8, hhv. 220 mm zoom, blænde 4,0. Film: Agfa Professional DIA dagslysfilm.

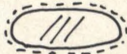
CENAP er i besiddelse af forstørrelser af fotografierne, og kan her præsentere disse 2 markante fotos for UFO-NYTs læsere:

Efter hr. Fischers udsagn var objektets konturer klare og tydelige. Vidnet, der er langsynet, så objektet fra en ikke overdækket altan på sin bopæl, og han konstaterede, at lysstyrken var konstant. Objektet angives at have befundet sig i en højde af maksimum 2000 meter i højst ca. 1800 meters afstand.

Hr. Fischers opgivelser blev bekræftet af hans kone og 2 voksne børn (20 og 16 år).

Radiosender »Studiowelle Saar« efterlyste den 7. januar 1977 yderligere vidner til observationen. Et vidne meldte sig. Vedkommende havde ment, objektet var en »varmluftballon«. Men efter den oplyste vindretning og -hastighed kan det sete ikke have været nogen »varmluftballon«.

Den 1/1-1977 i tiden kl. 0.05-0.10 kunne også hr. M. fra sit opholdssted se objektet flyve på den overskyede himmel over Dudweiler Syd. Han så det flyve fra sydvest i retning øst-nordøst. Hr. M. har givet følgende grtning af objektets form:

Han forklarede, at det drejede sig om et mørkt objekt med en lysende kant, hvis farve ikke ændrede sig, ligesom det hverken pulserede eller blinkede. Om objektet var et fast legeme, kunne vidnet ikke fastslå med sikkerhed, men i hvert tilfælde var det et flyvende objekt, der dog var uden lyd. Han kunne ikke se selve objektet tydeligt, det var noget udflydende: men det var omgivet af et klart lys. Det dukkede op i sydvest — set fra hans hus — og forsvandt i mere østlig retning. Flyvehøjden var ca. 2,5-3 km. Objektets størrelse: ca. 30 meter. Afstanden ca. 4-5000 meter. Disse oplysninger er dog alle ca.-værdier, idet vidnet ikke havde nogen nøjagtige referencepunkter.

Først så han fænomenet alene fra altanen, men så løb han ind i husets gadeværelser og gjorde dér sin kone, datter og svigersøn opmærksomme på det flyvende objekt. En kortvarig stund betragtede alle fænomenet, men ingen af dem kunne sige, hvad det var. For en nytårsraket at være var det for højt oppe og brændte ikke ud: og der var heller ikke lyd at høre som fra et fly. — Familien glemte hurtigt tildragelsen. Den 3/1-77 fortalte hr. M. imidlertid til én kvindelig kollega om det observerede nytårsaftens. Hun hørte på beretningen og fortalte så, at hun havde set det selvsamme. Hun opholdt sig imidlertid den pågældende nat i en anden del af byen (Dudweiler NV) og havde set det hele fra en anden synsvinkel. Denne dame har oplyst følgende til CENAP:

Den 1/1-77 omkring kl. 0.10 havde hun set

UFOer over Saarbrücken?

Det, som fjernsynet i Saar-området præ-senterede tirsdag aften, var enten en charlatan eller en helt usædvanlig »lyk-kens pamfilius«. I regionalprogrammet (TV) viste hr. Gerhard Fischer fra Dudweiler (bydel i Saarbrücken) et foto af et ubekendt flyvende objekt, som han på-står han har taget over sin bopæl nytårs-nat. På billedet kan man tydeligt se en funklende rød linie, som ifølge foto-grafens oplysninger omgav hele det run-de flyvende objekt. Fischer fortæller, at han netop var ved at fotografere nytårs-fyrværkeriet kort efter midnat, da der sydfra i relativ lav højde nærmede sig et objekt, der hverken kunne være en ra-ket eller en flyvemaskine og heller ikke en varmluftballon. Den svævede faktisk lydløs over byen. Midt på objektet var der mindre, klart oplyste pletter, mens den var omgivet af en rød flammekant. Fischer, der er amatør fotograf, udskif-tede optik og indfangede faktisk med teleobjektiv endnu et ubekendt objekt, der fulgte kort efter det første, på billedet. Fischer offentliggjorde sin ob-servation i Dudweiler og fik i løbet af få dage i Saarbrücken forbindelse med en række vidner, der ligeledes havde set de flyvende rødrandede skiver. Fischer, der er landinspektør, udregnede på bag-grund af observationerne, at de ube-kendte flyvende objekter (UFOs) passe-rede i en flyvehøjde af 1800 meter under et skydække, der lå i ca. 3000 meters højde, og han regner med, at flyveha-stigheden var mellem 180-250 km/t. Den amerikanske radarstation i lufthavnen Ramstein havde ifølge oplysning fra presseofficeren på US-Forces Ramstein ikke bemærket noget usædvanligt nyt-årsnat.

*Mannheimer Morgen torsdag 20/1-77
Oversat af KML/SUFOI*

objektet på en let overskyet himmel (? — her må fru F. huske fejl, da CENAP har bevismateriale, af hvilke det klart fremgår, at det var meget overskyet på omtalte tidspunkt i Saarbrücken!) Objektets farve var hvidt med rødligt skær og det havde været tydeligt at se. Hun havde ikk bemærket ændringer i lysstyrken eller hørt usædvanlig støj fra objektet.

Observationerne i Saarbrücken-Dudweiler adskiller sig på nogle punkter fra beskrivelserne givet af vidnerne i Heidelberg, Eppelheim og Wiesenbach. Man kan næppe forestille sig, at eet og samme objekt på samme

På dette foto fra observationen 1.1.77 ser man den lysende genstands bevægelse på himlen.

tid kunne dukke op på forskellige steder, der ligger langt fra hinanden. Da disse observationer i Tyskland også havde paralleltfælde i Spanien og Holland inden for samme døgn, har det set dog, hvad det så end var, været et for os hidtil ukendt fænomen over dette område, — måske finder man en fornuftig forklaring herpå.

*Hansjürgen Köhler/CENAP
Oversættelse: KML/SUFOI*

Taget røg af - som trukket op af en magnet

I bedste »Nærkontakt af 3. grad«-stil forårsagede et stort, rødglødende UFO rædsel og panik, da det som en tornado rasede af sted

over den indiske by, Islampur, med en infernalsk larm og med gådefulde ødelæggelser i sit kølvand.

Beretningen er gengivet i *National Enquirer* af 22. jan. 1980. Hændelsen fandt sted d. 10. juli i fjor.

Det var en stille aftenstund i Islampur. Alt åndede fred og ro. Den lokale købmand, Debendra Ghosh, fortæller, at det begyndte med, at man hørte en uhyggelig rumlen i det fjerne. »Jeg kiggede ud,« fortæller Debendra, »og til min rædsel så jeg en ildkugle komme hvislende imod os fra nordøst med en regn af gnister efter sig.

Mens det nærmede sig, skiftede det flere gange retning og pludselig også højde indtil det blev hængende over skolen. Herefter tog de mystiske hændelser fart. Taget, som bestod af jernplader, blev brat revet af og ligesom suget til vejrs, mens gnisterne fløj omkring i nabolaget.«

Mange skrækslagne mennesker iagttog det sælsomme skuespil.

Inde i skolen arbejdede tre tømrere. Den 18-årige Sunin Bhowmick fortæller: »Pludselig lød en skrækelig larm oven over os. Derefter faldt taget sammen og jernpladerne begyndte at flyve af om ørerne på os.

Først søgte vi dækning under nogle bænke, men besluttede så at bringe os yderligere i sikkerhed. I farten snublede jeg over en af de afrevne plader og undrede mig over, at den var meget varm. Luften lugtede mærkelig brændt, nærmest krudtagtig. Lugten var så stærk, at jeg var ved at kaste op.«

Efter 2 rædselsminutter forsvandt det rødt-flammende UFO mod sydvest.

Ca. 15 minutter efter dets tilsynekomst ankom brandvæsenet under ledelse af brandchef S. K. Sen, som var den første officielle repræsentant på skuepladsen. Han beretter: »Mindst 80 jernplader var revet af taget. Nogle af dem blev senere fundet næsten 1 km derfra. De var fuldstændig vredet ud af facon af en ukendt kraft, som også havde revet dem fra de bolte, der holdt dem fastspændt til spærene.

I skolekøkkenets ovne var jerngrillene krøllet sammen. Skolens vægge var fulde af revner. Det mærkeligste var dog den stærke lugt af krudt, som hang i luften.

Dusinvis af mennesker omringede os, da vi ankom — og alle fortalte os den samme utrolige historie om UFOet, der på ødelæggende vis — som en tornado var faret

igennem landsbyen.«

En kvinde, Sishubala Gain, fortæller, at hendes krop begyndte at ryste og skælve stærkt, da UFOet hvinede ned over landsbyen. »Jeg bar et kobberarmbånd,« fortæller Sishubala, »det sad om mit venstre håndled. Pludselig blev det revet af. Senere fandt jeg det dog igen, men da var det revet i stykker.«

Den lokale politichef, S. C. Adasthy, udtaler: »Der findes ingen naturlig forklaring på det, der skete. Vi har dusinvis af vidner, som så UFOet.«

Såvidt *National Enquirer*.

Kommentar: Indien er i mere end én forstand langt borte. Og det refererede blad har *sin* måde at opsætte tingene på. Alligevel melder en stille undren sig. Var dette et UFO, eller var det et ukendt naturfænomen?

Er det et tilfælde eller en »regel«, at hændelser af mere voldsom art tit forekommer i forbindelse med — tilsyneladende — kugleformede objekter? (I næste nummer af UFO-NYT vil blive bragt en beretning fra New Mexico, som kunne understøtte en sådan teori).

Man bør nok være varsom med at søge at forklare — endsige bortforklare — et fænomen som det beskrevne.

Men forklaringen kan evt. ligge i en i dag ukendt form for energikoncentration — af måske en ukendt form for energi.

Videnskaben ved, trods alt, endnu ikke alt, hvad der er værd at vide, trods adskillige bedrevendendes antydning om det modsatte. Ikke alt kan uden videre forklares som stjerner, planeter eller militære øvelsesraketter.

Ej heller bør vel enhver beretning følges op med en skudsikker forklaring?

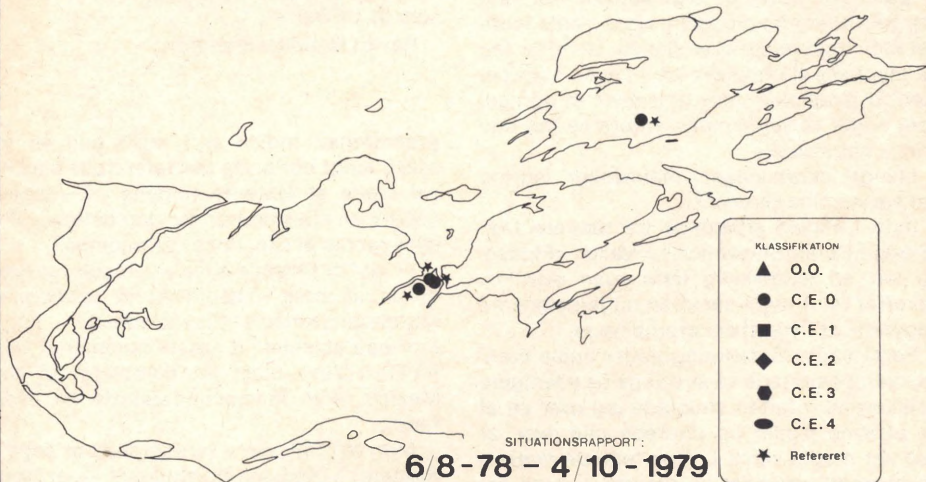
Efter opskriften: »Vi tror ikke på alt, men vi tror at alt bør efterforskes« — vil hændelsen blive undersøgt nærmere af SUFOIs Efterforskningsafdeling. Skulle der fremkomme yderligere enkeltheder i sagen, som muliggør en forklaring eller som fortsat umuliggør en sådan, vil UFO-NYT tage sagen op igen.

Oversat, bearbejdet og kommenteret
af Ejner Nielsen.

ufo rapporter

DANMARK

SUFOI
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
RAPPORTCENTRALEN

KLASSIFIKATION

- ▲ O.O.
- C.E. 0
- C.E. 1
- ◆ C.E. 2
- C.E. 3
- C.E. 4
- ★ Refereret

SITUATIONSRAPPORT:

6/8-78 - 4/10-1979

O.O. Ordinær observation.

C.E.-0: Nærobervation uden særlige kendetegn, hvor objektet er set på så tæt hold, at man kan fastslå dets struktur eller form med en sådan grad af sikkerhed, at konventionelle flyvende genstande kan udelukkes.

C.E.-1: Et flyvende fartøj som i C.E.-0, men set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

C.E.-2: Et flyvende fartøj som i C.E.-0 eller C.E.-1, der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation osv.

C.E.-3: Et flyvende fartøj - som i C.E.-0, C.E.-1 eller C.E.-2 - hvor der er iagttaget en be-

sætning inde i eller i umiddelbar nærhed af objektet.

C.E.-4:

Tilfælde, hvor mennesker rapporterer om, at fremmede væsener med tilknytning til et uidentificeret flyvende fartøj klart har grebet ind i deres liv.

C.E., Close Encounter = Nærobervation.

Er en observation refereret i UFO-NYT, vil der desuden være at finde en stjerne bag klassifikationssymbolet.

Den anvendte gruppering er hentet fra bogen U.F.O. Close Encounters fra US/UFO Research Lab. Inc., 401 Canyon View, Tucson Arizona 85704.

Den 6.-7. eller 8. august 1978,

CE:0

kl. 18.00

Skovse, 4200 Slagelse

Observatøren (64 år) er på jagt ved Skovse, ca. 4 km øst for Slagelse, da han i øst-nord-østlig retning (efter St. Frederikslund) i ca. 30° højde og 8-10 kilometers afstand ser et mærkeligt objekt, som pludselig kommer ud af en sky. Observatøren har på sin rapport om hændelsen lavet en skitse af objektet, men siger selv, at han er dårlig til at tegne, hvorfor tegningen er meget upræcis. Formen er dog i grundtrækkene som en vandret liggende oval og ovenpå denne en lodret stående tårnlignende genstand. Hele objektet, som er stillestående under observationen, skinner som rustfrit stål eller sølv belyst af solen (i vest). Ind imellem er det ligesom objektet sitrer. Efter eet minuts forløb forsvinder objektet pludselig, ligesom når man afbryder en el-kontakt.

Ingen lyd hørtes.

Vejret: Letskyet, let vind og lyst.

Observationstid: Max. 1 minut.

(Se også observationen den 25/9-1978).

solens nedgang. Skynder sig at hente kikkert og ser nu, at »skyen« bevæger sig langsomt opad til højre, og at den har et kugleformet lys i spidsen. Derefter forandrer det sig til 3 lysende kugler, der bevæger sig opad eller hen mod observatøren (mod øst). Ny forandring til een lysende kugle med to vifteformede haler, hvis lys er bølgende violet. Bevæger sig nu let skråt nedad til højre (nord). Derefter bliver det til 3 næsten kugleformede lys, der igen samles til eet lys, som bevæger sig ret hurtigt skråt opad til venstre (syd). Det ejendommelige scenari slutter i vest-nord-vest, 40° højde med en stillestående lysende »sky« med et fast punkt ovenpå. Efter en 4-5 sekunder forsvinder dette pludselig, og herefter er der intet at se på en i øvrigt helt lys og klar himmel.

Lyd hørtes ikke fra objekterne.

Obj. størrelse i udstrakt arm: mellem 5 og 10 mm.

Obj. lys: stærkt og konstant.

Vejr: klart med let vind fra vest.

Observationstid: 15 minutter.

Den 22. september 1979,

CE.0

kl. 18.30.

Skærbæk, 7000 Fredericia

En dame opdager på den vestlige himmel ca. 25° oppe en usædvanlig lysende »gullig sky«, der ikke ændrer position eller farve trods

Den 25. september 1978,

CE.0

kl. ca. 21.00

7080 Børkop

En dame opholder sig i sit oplyste køkken, da hun gennem vinduet ret nord i 20° højde får øje på et stærkt klart lys, som bevæger sig fra øst mod vest. Fruen slukker straks lyset i køkkenet og bemærker, at genstanden har en konstant lysstyrke. Formen beskrives som en vandret oval fornedet og ovenpå denne noget lodretstående, hvis facon minder om et tykt stearinlys.

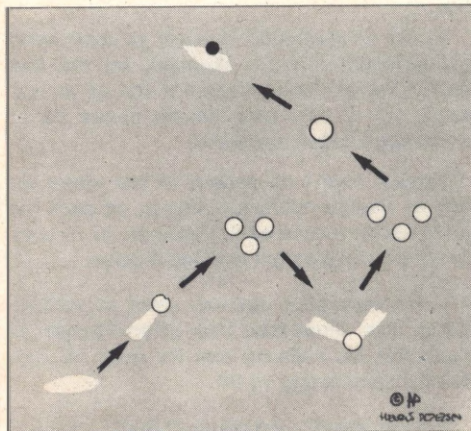
Observationen varer kun ca. 1 minut, og fruén når lige akkurat at få tilkaldt sin mand, som ser objektet i de sidste sekunder, inden det forsvinder bag et nabo-hus' tag.

Objektet bevæger sig med en hastighed som et rutfly, og afstanden til det vurderes af observatøren til ca. 1 km.

Vejret var klart, vindstille og mørkt.

Lyd fra objektet kunne ikke høres.

Se til sammenligning UFO-NYT 1975 nr. 2 side 49-50.

Den 4. oktober 1979,
kl. ca. 20.30
7000 Fredericia

CE.0

En 22-årig ung mand som var ved at træne nogle elever i et aftenhold på Købmagergades Skole, får gennem et sydvendt vindue øje på en stor rød-orange oval genstand («som en sol»), der i en afstand af ca. 200 meter meget langsomt kommer svævende opad for derefter at standse i 30° højde. Genstandens størrelse vurderes til ca. 3-4 meter i diameter. Den begynder straks at bevæge sig vandret frem og tilbage med stadig voksende hastighed. Slutter med at bevæge sig opad med en hastighed på indtil 200 km/t.

I 60° højde er objektet uden for observatørens synsvinkel, og han løber derefter ud i skolens gård for at se efter det, men må konstatere, at det er forsvundet.

Vejrforhold: klart, vindstille og mørkt.

Lyd: ingen.

Den 11. december 1979,
ca. kl. 21.00
6200 Aabenraa

O.O.

En stjerneklar aften er tre unge mennesker på vej hjem fra aftenskole, da de på Vestvejen, omtrent ud for Stadion, i sydøst 45° over horisonten, får øje på en rund, rød genstand, som bevæger sig i en blød uregelmæssig flakkende bane mod vest, hvor den så standser. De får da øje på 2 andre runde objekter, som sammen med det første danner en trekant. Det første objekt flyver nu mod nordøst og står da stille 30° over horisonten. Her foretager det en underlig bevægelse (beskrives som en flimren i langsomt tempo). Dernæst flyver det mod syd og er ude af syne 15° over horisonten.

De to andre genstande, som blev stående i vest, fik de ikke mere øje på.

Lyd hørtes ikke.

Objekternes størrelse: som stor stjerne.

Objekternes lys: middel og konstant.

Observationstid: 10 minutter.

Vejret: klart og mørkt.

Og så må vi desværre konstatere, at der ikke kan refereres flere UFO-rapporter, i alle tilfælde ikke noget med »kød på«.

Rapporter kommer der til stadighed mange af, men udfyldelse af skemaer kan være svært for mange mennesker, og i de fleste rapporter mangler der så mange data, at de ikke siger os ret meget, og at det derfor kan være helt umuligt at danne sig et billede af, hvad der egentlig er foregået — udover at der var noget på himlen, som bevægede sig. Og det er der jo så meget, der gør!

Og *hvor* var det så? På et skema var der f.eks. kun anført fornavn og gadenavn med nummer, men intet bynavn! På kuerten var poststempellet ulæseligt — og ingen afsenderadresse. Når observatøren så beretter, at observationen fandt sted 2 km uden for bygrænsen, ja, så er man faktisk lidt i vildrede!

På et andet skema beretter observatøren, at et objekt, som han iagttog på 10 km afstand, havde en længde på 3 meter. Her mangler der kun centimeterne — samt dato, årstal og klokkeslet for hændelsen.

Under en observations varighed skriver en observatør: »at objektet forsvandt lige så hurtigt, som det kom.« Hvor lang tid er det??

Det sværeste afsnit på UFO-spørgeskemaet (punkt 36) må være at »beskrive hændelsen kortfattet, men så udtømmende som muligt«, for her står ofte intet eller kun meget lidt.

Vi får til stadighed tilsendt et stort antal mangelfuldt udfyldte skemaer, og det kan derfor være uhyre vanskeligt for os at vurdere, om vi skal ofre tid og penge på at undersøge sagen nærmere.

Noget, som i de senere år har været årsag til mange misfortolkninger, og som har givet os en masse ekstra-arbejde, er flyenes landingslys og meget kraftige blitzlys.

Hvor vanskeligt det kan være at vurdere dette, kan illustreres ved efterfølgende to rapporter fra Vejle og een fra Årup på Fyn, alle fra samme dag og tid.

Prøv at læse! — og giv os et bud!

**Den 22. oktober 1979,
kl. ca. 20.15
7100 Vejle**

Kommende fra nordøst, ca. 40° højde med retning mod syd, ser to personer »en genstand med lille hastighed udsendende et blåhvidt lys i lighed med blitzlys, pulserende med variabel frekvens. På et tidspunkt stod genstanden stille inde over Vejle. Fortsatte med skiftende hastighed og lodrette kursændringer, men stadig lille hastighed. Lyset antog mod slutningen af observationen et rosa lys skiftende til igen blåhvidt.«

Efter 15 minutters observation forsvandt objektet i syd i ca. 20° højde. Ingen lyd.

**Samme dag kl. ca. 20.20
7100 Vejle**

Kommende fra nord i 40° højde med retning mod syd ser 3 personer et klart hvidtlysende objekt (som stjerne). »Af og til lyste det kraftigt op, som en blitz (pulserende)«. Det bevægede sig i en lige bane hen over himlen fra nord mod sydøst, samtidig med at det »zig-zagede«. Efter ca. 4-5 minutters observation forsvandt objektet af syne i 40° højde bag en skov i syd-sydøstlig retning.

Ingen lyd.

**Samme dag kl. 20.25
5550 Årup**

Stedet er motorvejen ud for 5550 Årup, hvor 2 personer kommer kørende i bil fra Odense mod Middelfart. De ser da i Nord-vest (retning mod Vejle) i ca. 50°-55° højde og med kurs mod sydøst, to hvide, meget skarpe, blinkende lys tæt ved siden af hinanden. Efter at have kunnet iagttages i ca. 5 minutter forsvinder lysene ud af syne over bilen. Ingen lyd.

Det skal lige bemærkes, at ved alle 3 observationer er vejret klart, vindstille og mørkt.

Skal man vurdere den sidste observation, tyder alt på fly. Men hvad så med de to observationer fra Vejle, hvor 2 personer ser et objekt stå stille over byen, fortsætte med skiftende hastighed og lodrette kursændrin-

ger?? Og hvad med de 3 personer i Vejle, som observerer, at objektet foretager zig-zag bevægelser?

Har de allesammen set forkert?

Forslag om fremgangsmåde for en grundig analyse modtages meget gerne!

X.P.

Grønland

Forhåbentlig kan vi allerede i næste nummer bringe mere om vinterens UFO-bevægelser i Grønland. *Red.*

Nye vedtægter

SUFOI vedtog på sit Repræsentantskabsmøde i marts nye vedtægter for foreningen. De nye vedtægter afspejler bl.a. den nye organisations-struktur, der blev gennemført i september 1979.

Foreningens nye vedtægter kan fås ved indsendelse af kr. 5,00 i frimærker til Per Andersen. Se adressen forrest i bladet.

lpa

Og så, kære seere, vil jeg præsentere Dem for en mand, der har haft en nærkontakt af 3. grad...!

BREVE fra læserne

Grønne og røde mænd

Jeg husker Eugen Semitjovs art. i Familie Journalen for 25/2 om den havarerede UFO i det sydvestlige USA, som Ole Henningsen kommenterer i UFO-NYT nr. 2. To pensionerede oberster fra det amerikanske luftvåben påstår at have set ligene af omkomne, udenjordiske væsener blive hentet ud af UFO-vraget.

Det hele lyder usandsynligt, og man fornemmer da også tydeligt tvivlen hos skribenten. En avis-and er blevet til en ugeblad-and. Alligevel digter Semitjov videre på usandsynlighederne og begynder at fortælle om russernes eksperimenter med nye strålevåben, rettet mod spionsatellitter og robotter.

Citat: »Man er kommet så vidt på rumkri- gens område, at man udmærket kan tænke sig tilsvarende våben til brug i Jordens atmosfære. Det er derfor relevant at gætte på, at UFOen i nærheden af de amerikanske kernevåbenbaser snarere har været af rus- sisk end af udenjordisk oprindelse.«

Nyt citat: »Måske er »de små grønne mænd« i virkeligheden røde og ikke mindre end andre mennesker«.

Her synes jeg skribentens inspiration er på afveje og tenderer den kolde krig. Det er ikke så godt. Trods artiklen er pølsepindsup- pe, er den dog spændende og kan således være med til at øge interessen for UFOer.

P. I. Nissen Jøker

var blevet godkendt af FUFOS og IGAP) er blevet stemt ned på SUFOIs repræsentant- skabsmøde. Vil jeg gerne bede dig, i din egenskab af formand for SUFOI, forklarer mig, og SUFOIs andre læser. Hvordan SU- FOIs repræsentantskab mener at kunne for- svarer, at forlange en *samarbejdsaftale*, der skal indeholde helt klare fordele for SUFOI, frem for IGAP og FUFOS.

Jeg har altid haft den opfattelse, at når man indgår et samarbejde, må alle parter ind- stille sig på at afgive fordele, således at en aftale kommer alle parter lige meget til gode. Men der er måske noget jeg har misforstået på det punkt.

Som en af dem der har hjulpet en lille smule til, med at få udarbejdet, og indgået aftalen føler jeg, mig meget skuffet over SUFOIs optræden. Der efter min mening vi- ser at Sufoi ikke nærer et oprigtigt ønske om samarbejde. Men at de heller vil arbejde alene efter divisen »jeg alene vide«. Jeg hå- ber dog, at det er mig der har misforstået no- get, og at du har en forklaring der viser at jeg tager fejl, og at i stadig »brænder efter at samarbejde.

For at undgå misforståelser, vil jeg gerne understrege at dette brev kun giver udtryk for min personlige, opfattelse.

Med venlig hilsen
Kim Lykkegaard
Otterup

Kommentar fra SUFOIs formand:

Jeg mener absolut ikke, at vi fra SUFOIs side forlanger en aftale, der indeholder for- dele specielt for SUFOI. Objektivt set mener jeg tværtimod, at det er SUFOI der er den største bidragyder i et samarbejde efter de hidtil udstukne retningslinjer. Hvorfor vi på det indtil nu forelagte grundlag har måttet

Skandinavisk UFO Information
v/ Flemming Ahrenkiel

Kære Flemming,

efter at have erfaret, at den samarbejds- aftale, som der er blevet arbejdet så længe på inden for SUFOI, FUFOS, og IGAP (og som

nedstemme samarbejdsaftalerne, har jeg gjort nærmere rede for i dette nummer af UFO-NYT på lederpladsen.

F.I.A.

Kommentar fra et Repræsentantskabsmedlem:

Selvom du retter din henvendelse direkte til Flemming Ahrenkiel, vil undertegnede medlem af Repræsentantskabet dog gerne knytte en yderligere kommentar til dit brev.

I din skuffelse over at samarbejdsaftalen mellem SUFOI, IGAP og FUFOS blev nedstemt, fremkommer du med mindre pæne bemærkninger om SUFOI. Din bemærkning om, at du måske tager fejl, og at vi stadig »brænder efter samarbejde«, finder jeg også lidt malplaceret. — Der findes da helt sikkert nogle i SUFOI, der ønsker dette samarbejde, men du overser det faktum, at der er mere end 20 repræsentantskabsmedlemmer, der først skal diskutere tingene, og hvor flertallet ved en afstemning derefter bestemmer.

Uheldigvis for FUFOS og IGAP er flertallet denne gang imod en samarbejdsaftale, men det kan måske senere vende; det har ihvertfald intet som helst med »jeg alene vide«-mentalitet at gøre. Tværtimod vil jeg da gerne fremhæve, at SUFOI — i utallige tilfælde — netop har stillet sig afventende, samt udvist forsigtighed, ved ikke at bringe tvivlsomme »kendsgjerninger« til torvs.

Endelig må Kim Lykkegaard ikke glemme, at enhver forhandling jo næsten altid går ud på at pleje egne interesser. Hvis SUFOI i dette tilfælde forlanger for meget af samarbejdsaftalen, ja, så trækker IGAP og FUFOS sig måske tilbage. Så må der igen nye forhandlinger til. Det lyder måske barsk, men sådan er en forhandlingsprocedure. — Så kan det måske beklages, at det i dette tilfælde er så svært at nå hinanden, men det skyldes jo nok den omstændighed, at vore organisationer ser overordentlig forskelligt på hvordan hele UFO-spørgsmålet skal forhandles.

Frank Lerbæk

SUFOIs EDB/ TEKNISKE FOND

Stadig på vej mod målet . . .

Indsamlingen til fondet har nu næsten nået kr. 15.000,00, og vi er således tæt ved 3/4 af målet på kr. 20.000,00. Jeg håber, at det i den kommende tid vil lykkes os at nå dette mål — det beløb, der mangler, svarer til kun knap 2 kr. fra hver læser af UFO-NYT!

I fremtiden vil SUFOI få brug for økonomiske midler for at kunne fortsætte Projekt UFODATA, som foretager den elektroniske databehandling af SUFOIs ufo-rapporter.

Også vores Forsknings-Tekniske afdeling vil få brug for store beløb til investering i avanceret elektronisk udstyr, der skal indgå i afdelingens projekter til udforskning af ufo-fænomenerne.

Det er blandt andet gennem disse projekter, at SUFOI er ved at placere sig blandt verdens mest forsknings-aktive ufo-organisationer.

Men kun gennem en økonomisk støtte fra UFO-NYTs læsere er disse projekter realisable!

Vil du hjælpe til med løsningen af ufo-fænomenerne?

Vil du hjælpe os med at nå vores mål på kr. 20.000,00?

Beløb bedes indbetalt på giro 9 11 77 25. Talonen bedes mærket »EDB/Teknisk Fond«.

Alle, der indbetaler et beløb til fondet, vil modtage et lille duplikat med titlen »Dansk UFO-forskning i firserne«.

Til fondet er indkommet

total pr. 15/5 80: kr. 14.244,80

Med venlig hilsen

Per Andersen, Forskningsgruppen.

Mærkelige metaller

Af **Harry Lebelson**, New York - forsker for APRO (Aerial Phenomena Research Organization).

Fysiske beviser er og bliver den afgørende faktor i vor søgen efter UFO'er, men vil fundet af dem virkelig være tilstrækkeligt til at bevise UFOernes eksistens?

Folk antager, at hvis beviset i sig selv er fremmed i forhold til alt det, vi kender på Jorden, vil man straks kunne verificere, at det er ikke-jordisk. Hvis genstanden imidlertid er lavet af materiale, som vi kender, vil dens ægthed sandsynligvis blive betvivlet.

Dette problem dukkede op fornylig, da OMNI modtog 2 metalprøver, der påstås at være ikke-jordiske. De mærkelige omstændigheder, under hvilke de blev fundet, fik bladet til at få foretaget en analyse af prøverne ved Massachusetts Teknologiske Institut (MIT) i Cambridge. Men for bedre at forstå begge prøvers betydning skal her nævnes baggrunden for deres opdukken.

Det mest interessante eksemplar er magnesiumprøven fra Ubatuba, Brasilien, der anses for at være en del af et UFO, der eksploderede ud for den brasilianske kyst i 1957.

Den anden prøve er en 7 cm lang metalbarre, hvori der er indgraveret symboler, som påstås at have materialiseret sig i William Herrmann's hjem i Charleston, South Carolina. Metalbarren er efter sigende en »ven-skabs gave« fra ikke-jordiske besøgende.

Ubatuba-stumperne

Den 14. september 1957 modtog Ibrahim Sued, en kendt journalist i Rio de Janeiro, et mærkeligt brev fra en af sine læsere. En fisker, som havde fisket sammen med nogle venner nær byen Ubatuba, Sao Paolo i Brasilien, fortalte, at de havde set en skive på himlen manøvrere med en utrolig hastighed. Objektet foretog pludselig et skarpt drej opad, steg med voldsom fart og eksploderede så i et flammehav. Tusindvis af brændende brudstykker faldt i havet. Nogle få af dem faldt ned tæt ved kysten, hvor fiskerne samlede dem op.

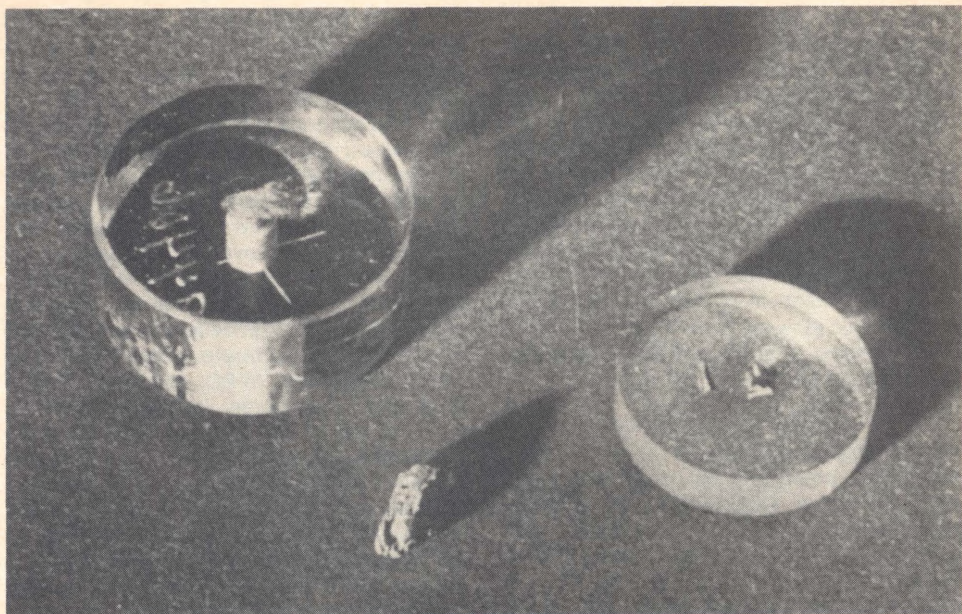
Sued fik 3 små stykker tilsendt og sendte dem videre til afdøde Dr. Olavo Fontes, der

dengang var APRO's repræsentant i Brasilien. Stykkerne bestod af et sprækket, mørkegråt og meget oxideret (anløbet) metal. I stykkernes sprækker var der et hvidt pulveragtigt stof. Fontes sendte 2 af prøverne til APRO i Tucson, Arizona, og for at få analyseret prøven fremlagde han den sidste prøve for det brasilianske landbrugsministeriums National Department of Mineral Production. Kemikeren Dr. Luisa Maria A. Barbosa udtalte: »spektograf-analyserne viser, at prøven indeholder magnesium af høj renhedsgrad og ingen andre metalliske elementer.« For at få bekræftet denne rapport blev der også foretaget en spektrografisk analyse af Elson Teixeira. Denne erklærede, at: »analysen identificerede det ukendte metal som magnesium og viste, at det var fuldstændig rent. Der blev ikke konstateret urenheder eller andre metaller i den analyserede prøve; der var end ikke sporelementer, hvilket sædvanligvis kan findes i alle metaller.«

Såvel den brasilianske hær og flåden som andre foretog supplerende analyser; resultaterne af disse analyser er imidlertid ukendt. Prøve 1 er på grund af de omfattende laboratorieundersøgelser desværre fuldstændig oxideret.

I mellemtiden havde APRO i USA, som var i besiddelse af de resterende 2 prøver, overdraget en del af prøve 2 for et af U.S. Air Force's spektrograflaboratorier til analyse. Af ukendte grunde blev hele prøven brændt, før undersøgelserne var tilendebragt. Flyvevåbnet anmodede om en anden prøve, men APRO nægtede at efterkomme anmodningen. Den næste række tests blev udført af Atomenergikommissionens Oak Ridge National Laboratory med en anden del af prøve 2. Resultaterne af denne analyse viste, at prøve 2 er mindre ren end prøve 1 var ifølge de brasilianske videnskabsmænd. En sammenligning mellem test-resultaterne af alle 3 prøver viser, at hver af dem varierer i renhed.

Dr. Walter W. Walker, der har en Ph. D i metallurgi, undersøgte Ubatuba-magnesium

prøverne i 1969, hvor han fastslog: »Ubatuba magnesiummet er vidt og bredt blevet udråbt til at være et direkte fysisk bevis for UFOernes ikke-jordiske oprindelse. Men efter mere end et årti's undersøgelser er Ubatuba-materialets ikke-jordiske natur hverken endeligt bevist eller modbevist. Manglen på efterfølgende bekræftelse på Ubatuba-metallets renhed har været årsagen til, at alle undersøgelser til dato har underkendt/forkastet den ikke-jordiske oprindelse.« Walter fortsætter: »Det vil være frugtbart med videre studier i retning af kemiske analyser. Det er også tydeligt, at Ubatuba prøvernes strukturelle opbygning er blevet ignoreret. Dette er de aspekter, der ser mest lovende ud for de videre studier.«

I dag, 10 år senere, strides man stadig over Ubatuba-prøverne. Forsvarere og opponenter lufter fortsat deres meninger. Carl Sagan, professor i astronomi ved Cornell Universitetet, udtaler: »Der har været debat angående renheden af magnesium-prøver fra formodede nedstyrtede UFOer, men deres renhed lå indenfor det, som den amerikanske teknologi kunne præstere på hændelsestidspunktet.« I en 2-siders Foreign-Intelligence

informations-rapport fra CIA, frigivet under »Freedom of information Act« (lov om offentlighed i forvaltningen), dateret den 29. jan. 1976, udtales det imidlertid: »Det rygtes, at dele fra et formodet UFO, fundet i Brasilien, havde en forbindelse til superledere og magnet-hydrodynamik.«

Omni's egne bestræbelser på at kaste lys over Ubatuba-mysteriet førte til Robert E. Ogilvie, professor i metallurgi hos MIT, der analyserede en prøve, bladet havde fået af APRO. Prøven blev undersøgt ved metallografiske analyser for at bestemme dens mekaniske og termiske (temperaturpåvirkninger) historie. Elektronsonde-mikroanalyser blev anvendt for at bestemme den kemiske opbygning og fordelingen af prøvens elementer. Resultaterne af disse undersøgelser viste, at metallet er ren magnesium. Der blev ikke fundet nogen urenheder eller legerings-elementer såsom aluminium, zink, mangan og tin. En detaljeret oxygen-røntgenstråleundersøgelse opfangede magnesium og oxygen røntgenstråle-signaler, hvilket bekræfter at netværket er magnesiumoxid.

»Min konklusion«, siger Ogilvie, »er at prøverne fra Brasilien har en sammensæt-

ning som den, der findes i magnesium svejse-metal. Strukturen er imidlertid højst usædvanlig. Efter min mening kan den kunne være blevet dannet ved at opvarme magnesiummet meget tæt ved dets smeltepunkt i luften. Det ville kun være nødvendigt at opretholde denne temperatur i omkring et minut. Det ville skabe et oxidlag på materialet som det, der er klart synligt. Ilten ville også diffundere langs de enkelte korns afgrænsninger og derved danne oxid-netværket. Det er derfor meget muligt, at prøven fra Brasilien er et stykke af et svejset metal fra et eksploderet luftfartøj eller en satellit, der brændte op i atmosfæren.«

William Herrmann-sagen er et andet interessant eksempel. Den har trods sine paralleller til filmen »Nærkontakt af 3. grad« (eller måske netop på grund af UFO-NYT red.) kun vakt beskeden offentlig interesse. Herrmann har af hensyn til sit privatliv kun frigivet få detaljer: men han har nu på grund af den seneste tids begivenheder besluttet at offentliggøre sagen for at få noget mere at vide om fænomenet.

Charleston UFO observationerne begyndte den 12. nov. 1977. På en klar dag med en sigtbarhed på 30 km observerede Herrmann en sølvskinnende skive. Objektet fløj i mærkelige trekantede mønstre på himlen tæt ved South Carolina's gas- og el-krafttårne, der ligger ved Ashley floden vest for Dorchester Road. Objektet blev også set af andre indbyggere i North Charleston-området. Denne observation indledte en serie af uforklarlige begivenheder.

I en kort periode på 1½ år var der mere end 40 observationer af lignende genstande, heraf 9 gjort af Herrmann, i Charleston-området. Herrmann ikke blot fotograferede objektet, men han påstod at han har været bortført af fremmede besøgende ved 2 lejligheder, henholdsvis den 18. marts 1978 og den 16. maj 1979.

Det mest interessante i denne sammenhæng er Herrmann's påstand om, at en metalbarre den 21. april 1979 om natten materialiserede sig i hans hjem. Denne lørdag aften blev soveværelset i hans bolig-campingvogn pludselig oplyst af en kugle af blå lys,

der udstrålede fra toppen af hans toiletbord. Lyset voksede i styrke, hvorefter det pludselig begyndte at forsvinde. Herrmann kunne da skelne et svagt objekt i midten af den forsvindende lyskugle. Herrmann gik forvirret og forundret hen og samlede en rektangulær barre op. Den mindede om en af de små ædelmetal-barrer. Han blev, overvældet af oplevelsen, tavs og indesluttet, medens han grundede over de mærkelige symbol lignende mærker der var præget i barren. Umiddelbart efter at han havde fattet sig, underrettede han Wendelle Stevens, der havde været sagens første efterforsker. Stevens underrettede APRO, der fik Dr. Walter til at analysere barren. Indgående analyser viste, at barren var støbt af hård bly indeholdende 4-6% antimon. OMNI sendte 2 små prøver til MIT til metallografisk og elektronmikroskopisk analyse. MIT's resultater bekræfter APRO's analyseresultater. Prøven var lavet af en støbt legering, og dens opbygning lignede blygitternes i en bilakkumulator, og prøven indeholdt 6% antimon.

(Metallets sammensætning kunne også tyde på, at det var maskinsats-metal. Metal der anvendes i den grafiske industri til linjestøbning. UFO-NYTs red.)

Anden gang, Herrmann blev bortført, fik han fortalt følgende af en af de ombordværende i UFOet: »Med hensyn til barren, som vi er blevet bemyndiget til at give dig alene og uden (at forvente gen-) tjeneste: det er en gave af respekt og påskønnelse. Du er en af de få, der får en sådan barre. Den er værdifuld for os . . . selv om den regnes for at være værdiløs ifølge jeres primitive opfattelse af værdi.«

En udtalelse af Dr. Walker, gjort for nogen tid siden, da han studerede Ubatuba-prøverne, sammenfatter bedst dette. »De ikke-jordiske bruger måske metoder, der ligger indenfor vores kendte teknologi og materialer tilgængelig på Jorden, og derfor kan deres arbejde ikke skelnes fra vort eget.«

Hvad enten konklusionerne er for eller imod, er én ting sikker. Begivenheder af denne type hjælper med til at give os en bedre forståelse af en gåde, der endnu ikke er løst.

Omni Oversætter: Kim Møller Hansen.

I sidste nummer af UFO-NYT omtalte vi på side 74 kort en begivenhed, hvor en politimand fra Minnesota bl. a. fik beskadiget sin patruljevogn, tilsyneladende som følge af temmelig nær kontakt med et UFO. Vi bringer her den lovede mere udførlige omtale — og kan allerede nu røbe, at lederen af SUFOIs Efterforskningsafdeling har lovet yderligere oplysninger om sagen til nr. 4/80. Beretningen her er fra »International UFO Reporter«, IUR, sept./okt. 79, der vil være kendt som Hynek-organisationen Center for UFO Studies' tidsskrift.

IOKj.

Val Johnson-historien

Vi kan her bringe detaljerne fra årets mest dramatiske oplevelse, nemlig historien om Val Johnson's nærkontakt af 2. grad i det nordlige Minnesota, der personlig og omgående blev undersøgt af IUR's Allan Hendry.

Miljø

Dato: Mandag den 27. august 1979.
Episoden startede: Kl. 01.40 om natten. — Stedet: Marshall kommune, Minnesota, nær hovedvej 220 og County Road 5, omkring 16 km vest for byen Stephen, MN, og 35 km NV for Warren, hvor politistationen befinder sig. Et landbrugsområde med flade marker på begge sider af hovedvejen, og uden nogen bebyggelse. Der findes ingen træer eller hindringer på nogen af vejens sider i et område på ca. 4 km syd for vejkrydset. Der blev ikke iagttaget nogen trafik under hele handlingsforløbet. Der er et fuldstændigt frit udsyn over hele området fra vejkrydset.

Vejret

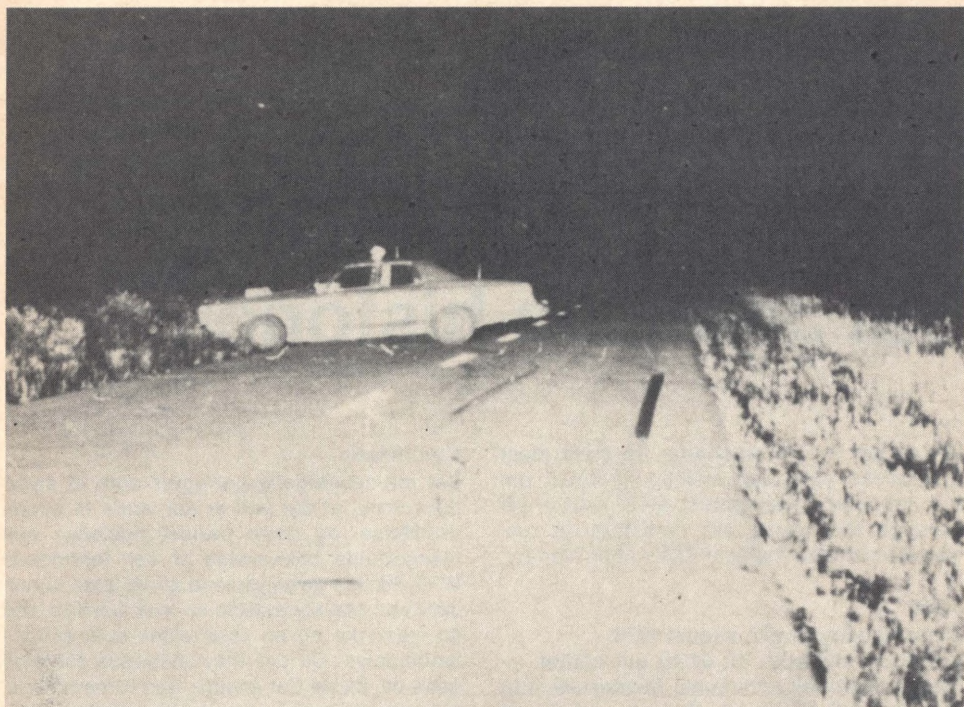
Johnson fortalte, at vejret var klart, med rolige vindforhold, og temperaturen blev anslået til 10°C. Den nærmeste meteorologiske station var i Grand Forks, North Dakota, ca. 65 km fra åstedet, og dér angav man følgende målinger for tidspunktet kl. 01.50: Temperatur 14°C. Fugtighedsgrad: 13 g/m³ (Den relative fugtighed var således meget høj). Spredte skyer i ca. 1800 til 3000 meters højde, sigtbarheden var 30 km. Vinden kom fra VSV (240 grader) med en hastighed på 13 km/t.

Hændelsen

Det må selvfølgelig betragtes som et alvorligt minus, at der kun er eet vidne til denne hændelse, og dette gælder ligeledes den mangelfulde beskrivelse af det formodede UFO. På den givne afstand af ca. 3 km kunne Johnson kun konstatere en hvid lyskilde med en lysstyrke og en »størrelse« som et fly's landingslys. Da det tilsyneladende fór mod hans bil, så var det eneste, han fornemmede, et blændende skær tværs over vognens vindspejl, og som oplyste dens indre som ved dagslys.

Handlingsforløb

Val Johnson kørte mod vest ad County 5 fra byen Stephen, da han første gang fik øje på lyskilden gennem vognens sidevindue i hans sydlige retning. Lyset syntes at være placeret imellem en gruppe træer, som Johnson vidste lå ca. 4 km borte, ved hovedvej 220 (som han hurtigt nærmede sig). Lyset befandt sig ikke helt i højde med trætoppene, men måtte i det mindste være adskillige fod over vejbanen, idet han mellem vognen og træerne så henover en mark med solsikker. Idet han kørte hen mod krydset hvor landevejen og hovedvejen skærer hinanden, var han i stand til at »triangulere« afstanden hen til lyset. Den forekom at være den samme som hen til trægruppen. Da lyset fra en bil eller lastvogn i den afstand normalt ikke ville fremtræde så stærkt, spekulerede han på, om det skulle stamme fra et landet fly. Politikontoret havde tidligere haft erfaringer

for forekomster af smuglerier af narkotika pr. fly fra den nærliggende canadiske grænse, så Johnson besluttede at dreje til venstre (mod syd) ad hovedvej 220, og tage kurs lige mod lyset.

Da dette jo var en rutine-undersøgelse, besluttede han ikke at rapportere pr. radio om det, før han vidste hvad det virkelig var for noget. Klokken var nu 01.40 om morgenen, et tidspunkt han bedømte ud fra sin start fra Stephen kl. 01.30. — Han trådte på speederen og fik sin vogn (en patruljevogn, Ford LTD, årgang 1977) op på en hastighed af godt 100 km/t. Lyskilden syntes stadig at stå ubevægelig i samme afstand som hen til træerne, og da han kom nærmere syntes lyset ikke at oplyse omegnen eller kaste nogen skygge. Dette var tilfældet i ca. 1 minuts tid. Da Johnson havde kørt lidt over 1½ km mod syd ad hovedvej 220 (omkring ved milepæl »68«) syntes lyset pludselig at »accelerere voldsomt« mod vognens vindspejl, og

tilbagelagde de formodede nu ca. 2½ km i eet nu! — Johnson hørte ikke en lyd fra selve lyskilden, men opfattede det kun som et blændende lysskær, og det sidste, han opfattede, inden han selv blev bevidstløs, var lyden af glas der knustes.

Da Johnson igen åbnede sine øjne, var det første, han så, det røde varselslys »ENGINE« på bilens instrumentbræt. Dette forkyndte, at hans motor var gået i stå. Patruljevognen var skredet sidelæns og stoppet op på tværs af den nordgående vejbane af hovedvejen, og med front mod øst. Fordækkene berørte lige netop vejkantens grus. Hans hoved lænede sig mod bilens rat, og hans hænder var drattet ned under hans knæ. Endvidere havde han smerter i øjnene, og hans synsevne var nedsat. Så greb han vognens mikrofon og tilkaldte assistance pr. radio. Den officielle politirapport indeholder en udskrift af båndoptagelsen af samtalen mellem Johnson og den vagthavende politimand, Peter

Bauer. Den nøjagtige tid for denne samtale afvikling var kl. 02.19. Johnson figurerer med sit kaldenummer »407«, og den vagthavende med »400«:

Johnson: »407 kalder 400«.

Vagthavende: »Kom ind, 407«.

Johnson: »10-88 . . . 220,5« (betyder: »Ønsker assistance«, og derefter positionen. Red.)

Vagthavende: »10-4« (»Jeg sender straks nogen afsted«).

Ved at aflytte båndoptagelsen bemærker man, at Johnson's tale foregår med rystende stemme, og tillige at transmissionen fra vognens radio er af dårlig kvalitet. Årsagen til dette sidste vil straks blive belyst. — Politimanden Greg Winskowski blev sendt til assistance kl. 02.21.

Vagthavende: »407, hvad er der i vejen?«

Johnson: »Jeg kan ikke sige det, men et eller andet har lige ramt min vogn. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det. . . mærkeligt . . .«

Vagthavende: »Er vognen ødelagt, er den i grøften, eller hvad?«

Johnson: »Nej, jeg er på højkant. Noget angreb min vogn. Jeg hørte glas blive knust, og mine bremses blokeredes. Jeg ved ikke hvad fanden der er sket.«

På dette tidspunkt tilkaldte vagthavende også politimanden Everett Doolittle.

Vagthavende: »407, 400.«

Johnson: »407 her, kom«.

Vagthavende: »Er du all right?«

Johnson: »Tja, det tror jeg da. Jeg kan ikke rigtig se, men jeg tror ikke, jeg bløder nogen steder.«

Vagthavende: »Jeg tænker på, om du ønsker at vi sender en ambulance ud til dig?«

Johnson: »Det tror jeg ikke er nødvendigt.«

Vagthavende: »Javel, men Greg skulle være der om nogle minutter.«

Politimanden Winskowski var da også den første, der ankom til åstedet. Da han åbnede døren til Johnson's vogn, begyndte Johnson at ryste af kulde. Winskowski lagde mærke til en rød bule i Johnson's pande. Johnson havde ikke anvendt sikkerhedssele, så det

må formodes, at han havde slået hovedet mod rattet og derved mistet bevidstheden. Da ambulancen ankom, konstaterede føreren, at Johnson havde fået en mild grad af chok. Han blev hurtigt kørt til hospitalet i Warren, hvor han blev undersøgt af doktor W. A. Pinsonneault omkring kl. 04.00. Da ingen havde oplyst doktoren om Johnson's forudgående formodede bevidstløshed, koncentrerede doktoren sig kun om patientens problem vedrørende øjnene. Tilsyneladende var den røde bule i Johnson's pande ikke særlig øjnnefaldende kl. 4 om morgenen. Dette rejser spørgsmålet, om bule simpelthen var fremkommet ved, at Johnson havde lænet sit hoved mod rattet i de 40 minutter. Også en røntgenundersøgelse blev foretaget, men viste ingen knoglebrud nogen steder. Dr. Pinsonneault fortalte Allan Hendry, at undersøgelsen af Val Johnson's forpinte øjne afslørede en rødlig irritation ved overfladen af øjnene. Pupillerne fungerede normalt. Han kunne kun give korte glimt af lys ved undersøgelsen af patientens net-hinder, da det voldte stor smerte, men de så ud til at være OK. Lægens konklusion: »Et mildt tilfælde af svejse-øjne« (Jeg har set det, der var værre«, sagde han). Doktoren smurte salve på patientens øjne, og forbandt dem. — Efter at have afgivet forklaring (pr. båndoptager) kl. 05.00 på politistationen, fik den plagede patient lov til at gå hjem at sove.

I mellemtiden havde sheriff Dennis Brekke kørt Johnson's vogn tilbage til politistationens garage. Der blev iagttaget 6 forskellige former for ødelæggelse på vognen, hovedsagelig i førerens side af vognen:

En forlygte slået itu.

En lille cirkelrund bule på oversiden af kølerhjelm.

Vindspejlet var revnet ud for rattet.

Et rødt plasticfilter var gennemhullet og vredet ud af dets lygtehus.

En antenne på bilens tag var bøjet bagud, ikke langt fra soklen.

En lignende antenne på vognens bagagerum havde fået den øverste del bøjet bagud i en skarp vinkel.

(For yderligere detaljer, se under sektionen med fotos).

Den mest usædvanlige opdagelse af dem

alle, vedrører 2 ure hos Johnson. Ved diskussionen kl. 05.00 blev Johnson gjort opmærksom på, at hans ur gik 14 minutter bagefter. Dette syntes måske i sig selv ikke usædvanligt for en lægmand, men kan f. eks. i en retssag, hvor der diskuteres nøjagtige klokkeslet, have stor betydning for sagens udfald. Da Johnson's vogn blev undersøgt, viste det sig, at uret på instrumentbrættet også var bagefter politistationens ur . . . nøjagtig 14 minutter. Johnson forklarede, at han stillede begge de nævnte ure ens, da han kom på vagt aftenen før, kl. 19.00. Et argument fra en skeptiker kunne selvfølgelig være, at Johnson da havde indstillet begge ure galt. En gennemgang af notaterne i Johnson's logbog (som han havde med sig i bilen) afslører imidlertid, at alle noterede klokkeslæt for radioforbindelser med politistationen nøje stemmer overens med stationens tider . . . før UFO-hændelsen. Hendry spurgte Johnson, om han ikke bare havde lyttet til politistationens annoncering af tider, og nedskrevet disse. »Nej«, sagde han, »Jeg refererede til mine egne ure.« Så hvor sælsomt dette punkt i sagen end måtte være, fremtræder det som en troværdig side af oplevelsen.

Kl. 11.00 kørte en politimand Johnson til en øjenlæge i Grand Forks, North Dakota, for et mere omfattende eftersyn af øjnene. Da doktor Leonard Prochaska fjernede forbindingen fra Johnson's øjne kl. 11.45 konstaterede han, at irritationen var svunden. Nu kunne lægen også foretage en undersøgelse af nethinderne, uden at det gav ubehag for patienten. Der kunne ikke konstateres nogen permanente forbrændinger. Denne doktor var kendt med de konklusioner, den første læge var kommet til, da han undersøgte Val Johnson. Han bemærkede, at det var højst tænkeligt, at vævene i øjnene kunne heles fuldstændigt indenfor en 10-timers periode som denne. Han meddelte yderligere, at brandsår på hornhinden oftest forårsages af kraftig ultra-violet stråling, eller f. eks. fra en svejse-flamme.

IUR følger sagen op

Sheriff Brekke indtelefonerede besked om observationen på »Center for UFO Studies«s afgiftsfrie »varme linie«, samme dag som be-

givenheden fandt sted. IUR's Allan Hendry ringede til nærmeste FAA-anlæg i Grand Forks, North Dakota. Luftfartens kontroltårn (som er lukket fra kl. 22.00 til kl. 06.00) var ikke bekendt med nogen trafikulykke eller usædvanlig »trafik« omkring kl. 01.40 den morgen.

Lignende samtaler, der blev ført med »Air Route Traffic Control Center« i Minneapolis, og med »Flight Service Station« samt »General Aviation District Office«, gav samme resultat. Flyvevåbnets base i Grand Forks nægtede kendskab til — eller at have deltaget i — nattens begivenhed. Intet af dette modbeviser, at der f. eks. kunne have været tale om et lavtflyvende luftfartøj i nævnte tilfælde, men denne slags undersøgelser er altid nødvendige i et så vigtigt tilfælde.

Hendry fløj til Warren, Minnesota den følgende dag, og mødtes med personalet på politistationen i Marshall. Før hans ankomst havde sheriffen og hans folk allerede omhyggeligt gennemført vejen, hvor begivenheden fandt sted. De knuste glasstumper fra vognens lygte blev fundet på hovedvejen, tæt ved »68«-milepælen. Her må således stedet for »sammenstødet« befinde sig, ca. 1½ km syd for County Road »5«. Vognen havde kørt ca. 250-260 meter, inden de mørke bremsespor i vejkanterne viste, hvor Johnson's bremsor blev blokeret. Bremsesporene fortsatte yderligere med endnu 30 meter lige ned ad hovedvejen, før de bøjede af i østlig retning, på tværs af den nordgående vejbane. Sheriffen lavede et forsøg med en anden vogn, som kørte med samme hastighed som Johnson's, indtil han nåede milepælen. Så slap han speederen med foden og iagttog, hvilken hastighed han var på, netop da han passerede stedet, hvor bremsesporene begyndte. Hastigheden var stadig på 77 km/t.

Sheriffen undersøgte også omegnen med en geiger-tæller, men fandt ingen kraftigere udslag end ved den sædvanlige baggrundsstråling. Hendry anvendte også et måleudstyr i den ødelagte vogn, men uden positivt resultat. Val Johnson, Allan Hendry m.fl. gennemkørte hele den anvendte rute hele vejen ned til træ-gruppen, hvor man formodede, UFOet først havde befundet sig. Men man fandt intet usædvanligt.

I mellemtiden havde andre politifolk under-

søgt arealet i omegnen, for eventuelt at finde spor efter landingen af et fly, men uden resultat.

De knuste glasskår blev omhyggeligt opsamlet, men ingen spor af noget andet materiale kunne lokaliseres. Omtrent 20 meter øst for det sted, hvor bilen stoppede op, fandt man et stort uregelmæssigt jord-areal med sparsom plantevækst. Jordstykket så ud til blot at være et areal, der var blevet ødelagt af for megen kunstgødning, men en jordprøve fra dette areal kan måske enten underbygge eller afkræfte denne første antagelse.

Hvilken chance er der for, at det skulle være noget dagligdags, der var hændt ved denne bizarre oplevelse? — En udgiver af en avis kom frem med denne populære teori:

Tæt på sammenstød med fly

Ifølge denne teori må flyets propeller have hvirvlet grus op fra vejsiderne (der er rigeligt af det), og dette har så foranlediget knusning af det ene glas samt lavet den nedadvendte bule i motohjelm. At antennerne bøjes bagud sker ved, at propellerne rammer dem. For lige at kontrollere dette, så vi i telefonbogen, at der er over et dusin marksprøjtningsskemaer i området, og der har tidligere været narko-smuglere, der anvendte fly ved nattetid. Der er imidlertid mangfoldige hager ved denne forklaring, idet:

Marksprøjtning finder ikke sted om natten.

Bøjningen af den første antenne sidder så langt nede (idet vi går ud fra, at propellen ikke straks klippede den over), at den omtrent lige så høje glaskuppel (med det roterende lys), *lige foran* antennen, ville være blevet hugget af, af flyets propeller, skrog eller landingsstel (vi ser bort fra rammen om vindspejlet) men den er ubeskadiget. Den lille lygte ved siden af havde fået filteret skrammet og gennemhullet på midten, men selve lygtehuset var ubeskadiget.

Hypotesen om et fly forklarer ikke øjenskaderne eller de forsinkede ure. Den stemmer heller ikke overens med den lydløse, men pludselige acceleration, som vidnet har berettet om.

Svindel

Val Johnson kunne selvfølgelig have lavet et svindelnummer, men:

Hvorledes, og hvorfor ville han tage risikoen for at beskadige begge sine øjne?

Desuden, svindel-teorien stemmer ganske enkelt ikke overens med Johnson's væremåde eller den måde, hans medarbejdere alle har beskrevet ham på, såvel som det indtryk, manden fra IUR fik af ham under den 3 dages undersøgelse.

På dette punkt af undersøgelsen er der faktisk ingen tænkelig hypotese, der kan forklare alle detaljer i observationen. Måske kan man nå frem til en mere sikker løsning, når følgende spørgsmål er blevet afklaret:

FAA vil sende os en computer-udskrift af alle radar-målinger over, hvad der er observeret over en vis højde over Marshall-området fra kl. 01.30 til kl. 02.30.

Et laboratorium i Minnesota vil undersøge bøjningerne i antennerne, og samtidig lede efter fremmed stof på dem samt på det knuste glas ved en analyse. Hvilken karakter har metallet ved bøjningerne? Er der spor af magnetisme eller stråling? Findes der mikroskopiske mærker på overfladen? Er det varme eller en kraftpåvirkning, der har deformeret metallet?

Karosseriet på Johnson's vogn vil blive magnetisk undersøgt, samtidig med en almindelig vogn til sammenligning. Blev vognens ur påvirket af et magnetisk felt?

Ford Motor Company vil give os oplysninger vedrørende vindspejlet og uret. Kan ultraviolette stråler passere gennem vindspejlets glas og vinyl? I hvor stor målestok? Kræver det elektriske ur konstant tilførsel af energi? En vindspejls-ekspert vil ligeledes undersøge vore fotos af beskadigelsen, for eventuelt at komme frem til årsagen til ødelæggelsen. Prøver af maling (lak) vil blive fremsendt til analyse.

Et andet forskningsfirma i Minnesota vil optage luftfotos med infra-rød film af terrænet. Har strålings-kilden, der fløj hen over vejen, haft nogen indvirkning på vegetationen på den ene eller anden side? Denne procedure vil kunne afsløre ændringer i klorofyl-indholdet hos planterne. Firmaet vil også fotografere vognen under ultra-violet lys.

Øjenlæger vil gå i lag med de medicinske rapporter, samt oplysninger vedrørende vindspejl og brilleglas, for at fastslå den nedre grænse for den lysstyrke og type af lys, der optrådte.

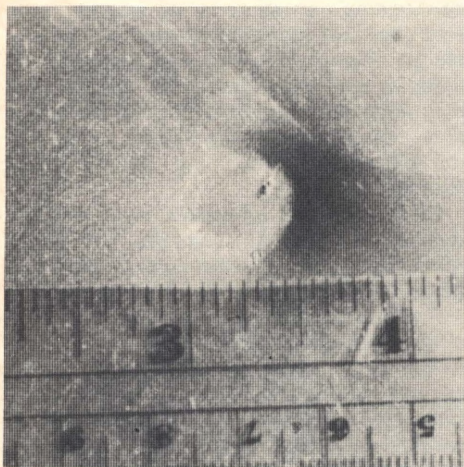
Vi vil checke med Timex-urfabrikkerne om de er i besiddelse af prøver vedrørende

EM-tests udført på denne type ure.

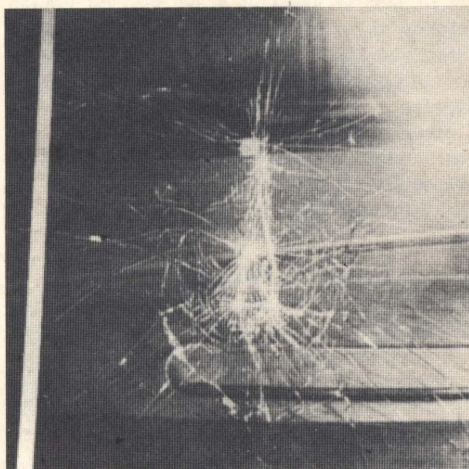
I andet afsnit vil vi gennemgå en del tilsyneladende beslægtede rapporter om lyskugler, der har »angrebet« biler i den øvre del af Midtwesten.

*International UFO Reporter, sept./okt. 79.
Oversættelse: E. Bøtter-Jensen.*

1. Forlygte knust. Af de to lygter (hovedlyset), der sidder side om side i bilens venstre side (førersiden), er kun den inderste beskadiget. Den på ydersiden er uberørt. Der er 20 cm's afstand fra lygtens centrum til den øverste del af motorhjelm, og alligevel er der ingen ødelæggelse her. Lygten er anbragt 45 cm fra bilens venstre side og 70 cm over jorden.

2. Bule. Denne cirkulære bule er 12,7 mm bred og 2,4 mm dyb. Der er kun to steder, hvor lakken er afskrabet, så metallet nedenunder ses. Denne bule befinder sig 130 cm bag forlygterne. Motorhjelm er 93 cm over vejbanen. Deformationen i den bagerste del af bulen vidner om, at presset ved sammenstødet primært blev rettet nedad, og i retning mod vindspejlet.

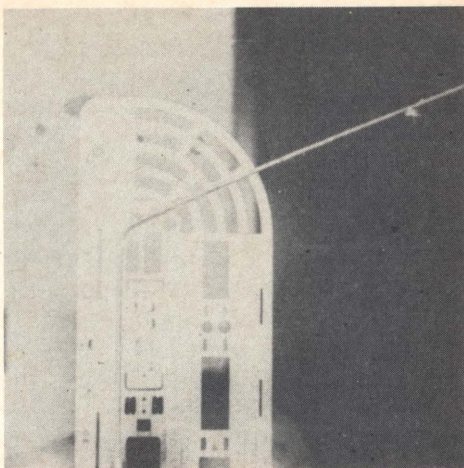
3. Beskadiget vindspejl. Vindspejlet forblev intakt, men blev krakeleret fra øverst til nederst ud for førerens plads. Læg mærke til, hvad der ser ud som i alt 4 reelle »træfpunkter. Det er som om en sværm af sten har forårsaget ødelæggelsen, og uden at berøre karosseriet. Hullerne befinder sig 1,8 meter fra bilens forende.

4. Uret bagefter. Uret her er en standard-udgave af Ford's instrumentbræts-ure fra omkring 1977, og drives direkte elektrisk. Hvis ledningen til batteriet blev afbrudt, ville uret stoppe øjeblikkelig. Vidneudsagn fortæller, at uret var stillet korrekt kl. 19.00, nogle timer før begivenheden indtraf, men efter uheldet gik det 14 minutter bagefter.

5. Ituslået lygteglas. Den røde plastic-linse der dækker projektørlyset på bilens tag i førerens side (nr. 2 fra venstre) viser en trekantet gennemhulning, og linsen var løsnet

fra lampehuset. Man fandt hverken det savnede plasticstykke eller nogen fremmedlegemer gemt i lygtehuset. Der var ikke nogen synlig beskadigelse af selve lygtehuset.

6. Tag-antenne bøjet. Dette er en 90 cm lang antenne fra firmaet »Antenna Specialists Inc.«. Den består af en enkelt massiv metalpisk, der er meget spændstig og elastisk. Hvis man tager om antennen og bøjer den, vil den stå i en bue og svirpe tilbage igen. Pisken har en varieret tykkelse og er tyndest foroven. Det hele er monteret på en fjedrende sokkel. Som afbildningen viser, blev pisken alligevel bøjet i en vinkel på 60 grader. Knækket er placeret 14 cm over sokkelfjederen. Der ses endnu insekt-dele fastklisset til metallet (stangen er helt dækket med dette klæbrige materiale). Det mærkeligste af det hele er, at den store kuppel-lampe (roterende ka-

tastrofelys), som er anbragt nogle få centimeter foran antennen og faktisk i samme højde som det sted, hvor den er bøjet, er uskadt.

1. Knust forlygte

2. Bule

3. Beskadiget forrude

(4. Uret "bagefter")

5. Ituslået lygteglas

6. Bøjet tag-antenne

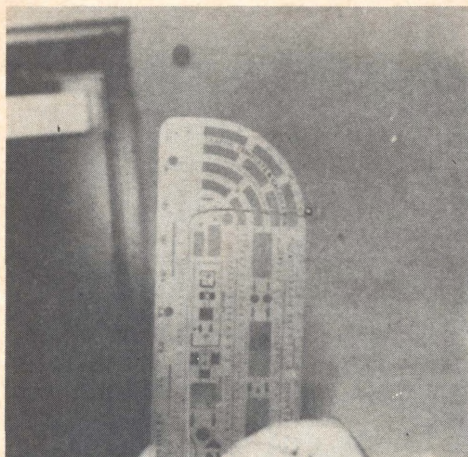
7. Bøjet bagagerums-antenne

8. Forbrændte øjne

9. Armbåndsuret "bagefter"

Patrol Vehicle 407
1977 Ford LTD
460 in3 V-8
F7P63C156365F

7. Bagagerums-antenne bøjet. Denne antenne er identisk med tag-antennen som lige er beskrevet. Bøjningen her er endnu skarpere . . . 90 grader, og omfatter kun de øverste 9 cm af pisken. Læg mærke til den stigning der er i vinkelstørrelsen i forhold til den første antennes bøjning. Der er 138 cm mellem de to antenner (horisontalt), og en 45 cm's stigning til bøjning nr. 2. Dette resulterer i en vinkel på 18 grader fra for til bag. Denne sidste antenne er beregnet til CB-radio (Walkie-talkies). Læg mærke til, at der ikke var nogen ødelæggelse på bilens almindelige teleskop-antenne fremme på kølerhjelmen. Alle ødelæggelser er sket i førerens side af vognen. den bagerste antenne, som er ca. 90 cm fra vognens venstre side, er det tætteste, ødelæggelserne har været ved vognens midterlinje.

Portræt af Val Johnson

I dette tilfælde er der kun eet vidne: men alt, hvad vi har erfaret om sheriff Val Johnson, vidner om, at han er en mand der er retskaffen og besidder en kræsen professionalisme. Johnson, der er 35 år, har nu boet i Marshall kommune i 4 år. Han er gift og har 3 børn. Johnson blev født i La Crosse, Wisconsin, og blev bortadopteret, da han

8. Øjnene forbrændt. Det gjorde ondt i Johnson's øjne, så snart han atter kom til bevidsthed. En undersøgelse hos en læge 2 timer senere viste en rødmen tværs over overfladen af begge øjne (conjunctivitis). Johnson var også for overfølsom overfor lys til, at der kunne foretages en undersøgelse af hans nethinder. Doktoren konkluderede, at hans tilstand kunne sammenlignes med en »mild svejse-forbrænding«, og forbandt patientens øjne. 10 timer efter uheldet erklærede en øjenlæge, at Johnson's øjne faktisk var helbredte, og der blev nu ikke fundet nogen forbrænding på nethinderne.

9. Uret var bagefter. Johnson bar et mekanisk Timex-urbåndsur (der skal trækkes op manuelt). Modelnummeret er 165601. Det er udstyret med dato-vindue og stor sekundviser. Urkapslen er af forkromet metal og med bagklædning af rustfrit stål. (Detailpris: 16,95 dollars). Da uret ikke er antimagnetisk, er det svært at forstå, hvorfor det, ligesom instrument-uret, var 14 minutter bagud. (?) Det går nu normalt (ligesom uret i bilen), og blev anskaffet i maj eller juni 1979.

var 7 måneder gammel. Han voksede op i Grantsburg, Wisconsin, og arbejdede som værktøjsmager i Thief River Falls, Minnesota, indtil for 2½ år siden, hvor han overgik til polititjenesten i Marshall kommune. Han har nu gjort tjeneste dér i over 1 år, som kørende politimand.

Johnson's foresatte, sheriff Dennis Brek-

ke, havde ikke ros nok tilovers overfor sin medarbejder. Han udtalte, at han virkelig havde tillid til, at oplevelsen virkelig må have fundet sted, som Johnson har beskrevet den: »Hvad han har set, *har* han set. Ingen af os er vænnet til at skulle forklare hændelser, som vi ikke før har oplevet.«

Han beskriver sin medarbejder overfor IUR's Allan Hendry som værende meget intelligent og en, der ikke nyder hverken alkohol eller narkotika.

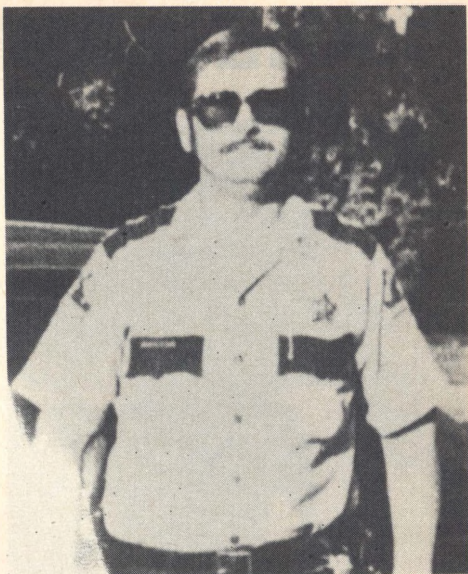
Næstkommanderende, Everett Doolittle, bekræftede disse udtalelser og kunne tillægge, at hans kollega nærmest kan betegnes som »irriterende« pertentlig vedrørende tidspunkter og tjeneste-journaler. Hele afdelingen fulgte hans oprivende oplevelse med sympati, og gav ham samlet deres fulde støtte.

Kan man tænke sig Val Johnson som en person, der ville lave et svindelnummer? — Når man er sammen med ham, får man en følelse af, at han er virkelig forbløffet over begivenheden, og han har ikke noget forudfattet mening eller »teorier« om forløbet.

Inden denne første observation i sit liv var han nærmest ligeglad med UFO-spørgsmålet. Det slår en, når man taler med Johnson, at han taler afdæmpet, men udtrykker sig godt, uden at anvende for blomstrende vendinger eller at ville forsøge at vække opmærksomhed. Den eneste grund til, at han fik personlig publicity vedrørende sin oplevelse, var, at sheriff Brekke havde foranstaltet en pressekonference med de lokale aviser. Dette blev gjort for at sætte en stopper for de forskellige rygter, der havde spredt sig livligt i den lille by Warren, som er politiets hovedkvarter.

Et af rygterne ville vide, at Johnson's bil var eksploderet. Et andet påstod, at han havde brækket sin ene arm. Brekke udtalte: »Oprigtig talt: hvis det kun havde været politiets personale, som havde haft kendskab til sagen, så ville jeg ikke have meddelt det til andre end til centret for UFO-forskning. Vi må håbe på, at det ikke kommer til at se ud, som om vi alle er skrup-tossede. Jeg kender Val, og hvis han fortæller, at det skete, ja, så skete det.«

Omkring den 30. august meddelte såvel en lokal avis som en radiostation oplevelsen til A.P.s nyhedstjeneste, hvorefter den blev

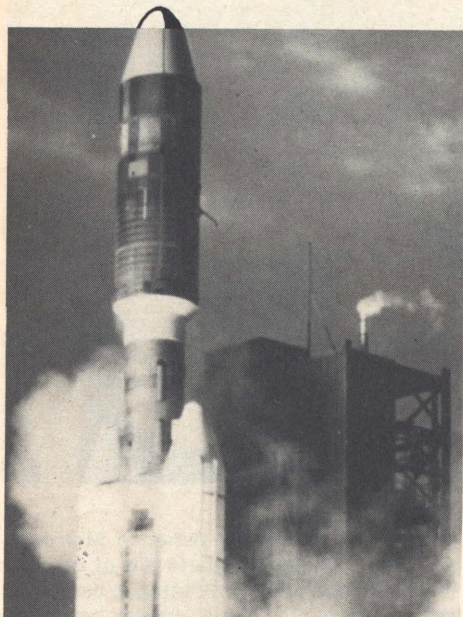

kendt og berømt af hele nationen. Men Johnson har undladt at benytte sig af chancen for udnyttelse af den nyopståede berømmelse. Da Johnson 2 uger senere optrådte i ABC-TV's udsendelse: »Good Morning America« sammen med Allan Hendry, erklærede han kategorisk, at dette ville blive hans sidste interview. Stillet overfor chancen for at få en tur rundt i New York City for sig selv og konen, ja, så valgte han i stedet at tage ud til lufthavnen og ventede dér i hele 7 timer, inden hans fly startede hjemover. — Og grunden: »Jeg synes storbyer er uhyggelige!«

Støt den seriøse UFO-forskning

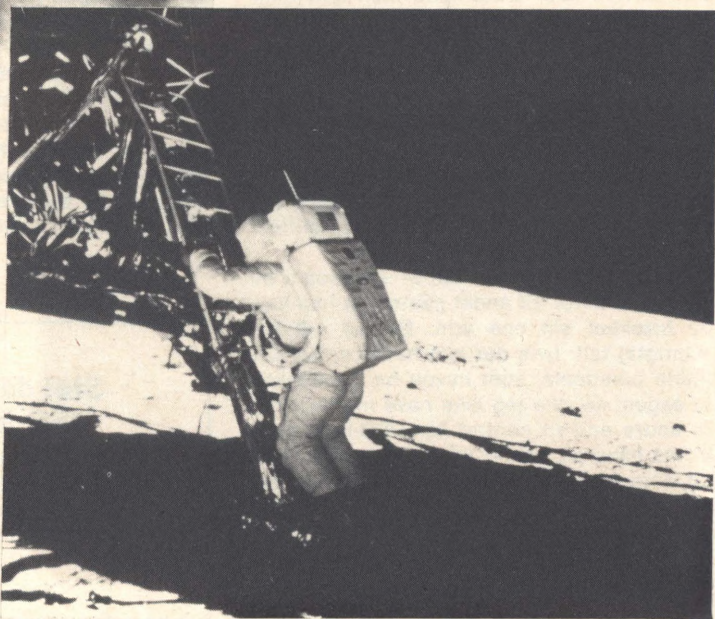
Abonnér på UFO-NYT — kr. 75,-
for årgang 1980 (- og kr. 125,- i alt
for fællesabonnement
UFO-NYT/Det Ukendte)

PLANETERNES ÅRTI af CARL SAGAN,

Det ottende årti i det 20. århundrede — mere præcis perioden mellem 1967 og 1979 — indvarslede en ny tidsalder for opdagelser, tidsalderen for den videnskabelige udforskning af Solsystemet. Efter århundreder med konklusioner baseret på svage teleskopiske observationer og nogle få indledende »in situ« rum-missioner, begyndte amerikanske og sovjetiske rumfartøjer en systematisk udforskning af solsystemet.

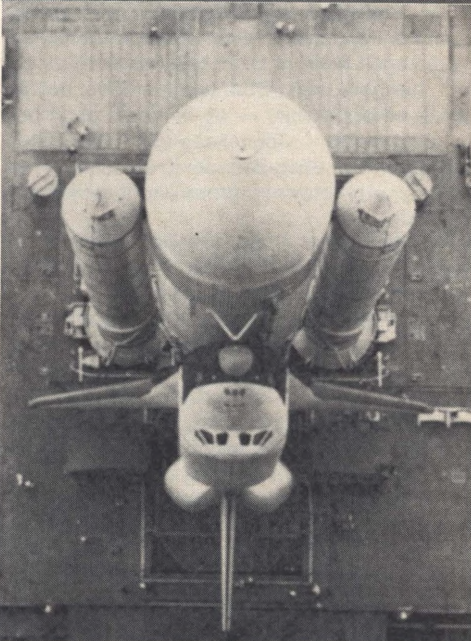
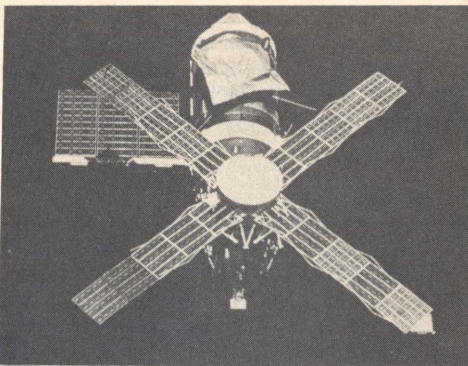
I denne aktive periode oplevede man et dusin bemandede og ubemandede rejser til Månens overflade og missioner, der vendte hjem med prøver; tætte forbiflyvninger af Merkur; de første succesfulde kredsløb og sonder sendt ned gennem atmosfæren til landing på Venus; forbiflyvninger, kredsløb om og landinger på Mars; de første rumskibe i Saturns og Jupiters »mini-sol-systemer«: de 4 første rumfartøjer — Pioneer 10 og 11 og Voyager 1 og 2 — sendt afsted i baner, der vil føre dem udenfor Solsystemet, ud i det

professor i planetstudier ved Cornell University

ydre rum. De medbringer hver et budskab adresseret til eventuelle intelligensvæsener som i en fjern fremtid måtte træffe på disse herreløse vrage, medens de langsomt kredser rundt om Mælkevejens centrum.

Fortidens svævende spekulationer er blevet erstattet af kontante videnskabelige fund, der i det store og hele har været mere værdifulde, forfinede og mere spændende, end de fantasier der gik forud for dem — kolossale vulkaner, bjergkløft-systemer og sandstorme med hastigheder der nærmer sig lydens på Mars; Merkurs og Callisto's gamle kraterdækkede overflade; Jupiter's og Saturn's magnetosfærer og strålingsbælter; Venus' svovlsyreskyer, djævelske overfladetemperaturer og mærkeligt eroderede landskab: de første nærobsektioner af de ikke kugleformede verdener Phobos, Deimos og Amalthea; de overraskende net af rette og buformede overfladetræk hele vejen rundt om Europa og Ganymedes: opdagelsen af mindst én ny måne ved Saturn: lyn på Venus og Jupiter: dalsystemer på Mars, der sandsynligvis antyder en tidligere periode med rigelig overfladevand i væskeform: aktive vulkaner på Io, der tapper et underjordisk hav af flydende svovl, som i frossen tilstand på overfladen er årsagen til denne verdens mange-farvede udseende: opdagelsen af en ring omkring Jupiter, og af nye detaljer i Saturn's ringsystem: glimt af Titan's organiske skyer: og, under den første seriøse eftersøgning efter liv på en anden planet, afsløringen af

Mars's drillske og gådefulde overfladekemi, der ikke i noget jordisk laboratorium er blevet genskabt i detaljer uden tilstedeværelsen af liv, og som efterlader det meget åbne spørgsmål, om der findes en Mars'isk mikrobiologi.

Robot-rumfartøjer

Disse opdagelser og de bittesmå alsidige robot-rumfartøjer, der gjorde dem, tror jeg vil gøre vor tid berømt i tusind år. Der er kun én generation, der har det privilegium at gøre sådanne opdagelser. Det er vort store held, at det sker i vor tid.

De samtidige teknologiske fremskridt og sammenligningen mellem andre verdener og vores egen giver et stort praktisk udbytte på lidt længere sigt. Den ubemandede del af disse udforskninger — og de fleste af de betydningsfulde videnskabelige resultater stammer fra ubemandede missioner — er ikke dyr efter stormagternes økonomiske målestokke.

I hele denne 12-års periode svarede de samlede udgifter til disse missioner til ét års udgifter til den amerikanske militære intervention i Sydøst-asien, der sluttedes i samme periode. Men en sådan videnskabelig udforskning skader i hvert fald ikke, for at sige det mildt. I en verden, som næsten er fuldstændig udforsket, bevirker de, at menneskets trang til eventyr får fredeligt afløb. Udforskningen af Solsystemet er en drift, der gør os stolte af vores teknologi, vort land, vor tid og vores art.

Som i al videnskab opstår der nye mysterier, når de gamle mysterier opklares. Hvis vi ønsker det, kan vi nøje undersøge asteroiderne, undersøge en komet på nært hold, kortlægge hele Venus' overflade ved hjælp af radar og få køretøjer til at køre tusind kilometer gennem Mars' landskab.

Udforskningen af Månens poler, Jupiter's skyer, Titan's og Io's overflade så vel som en mere definitiv søgen efter Mars'isk biologi er missioner, der venter på at blive udført.

Men planet-programmet er i vanskeligheder. USA har ikke siden afslutningen af Apollo-programmet sendt et rumfartøj til Månen. Det er år siden Sovjet med succes landsatte en Marssonde. Sovjet har aldrig forsøgt en mission længere væk end Venus

eller Mars. Efter et årti med energisk udforskning af Solsystemet har USA i fremtiden kun én eneste vedtagen planetmission — Galileo, hvor det er planen at kredse om Jupiter og sende de første sonder ned i dens atmosfære. Galileo er i alvorlige vanskeligheder. USA har valgt på forhånd at opgive Titan/Centaur og andre traditionelle opsendelsesmetoder, og at vove hele opsendelsesteknologien i ét foretagende, kaldet Space Shuttle: Rumfærgen.

Rumfærgen har på det sidste været udsat for alvorlige forsinkelser og en ildevarslende nedsættelse af den forventede løftekapacitet, der sandsynligvis vil tvinge de to dele af Galileo-missionen til at blive opsendt med hver sin rumfærge, hvis ydeevne er usikker, og den kan ikke opsendes før i midten af 1980'erne.

Endnu alvorligere er risikoen for, at overskridelsen af omkostningerne til rumfærgen vil tvinge NASA til at nedskære det haltende planet-program yderligere. Med en stadig stigende inflation, et fastlåst budget og en stædig satsen på bemandede rumflyvninger, optræder NASA nogle gange, som om et energisk planet-program mere var en biting end en af dets centrale aktiviteter.

Jeg spekulerer på, hvorvidt fremtidens historikere, der ser tilbage på vores tid, vil tale om en kortvarig periode med storslåede udforskninger efterfulgt af en tilbagetrækning fra Universet: eller om de vil tale om et vedvarende arbejde med at udforske vores nærmeste omegn i rummet. Vi kan forbedre vort kendskab til vor egen verden, ved at sammenligne den med andre, og vi kan lægge grunden til en kultur, som strækker sig ud i Solsystemet.

Kilde: New Scientist, 20/27 dec. 1979

Oversætter: Kim Møller Hansen.

Romsjømannens kvaler

»Svenskerne fortæller, at nordmændenes rumprogram er løbet ind i en teknisk vanskelighed: Astronauten (»romsjømannen«) bliver ved med at falde ned, når dragesnoren knækker!«

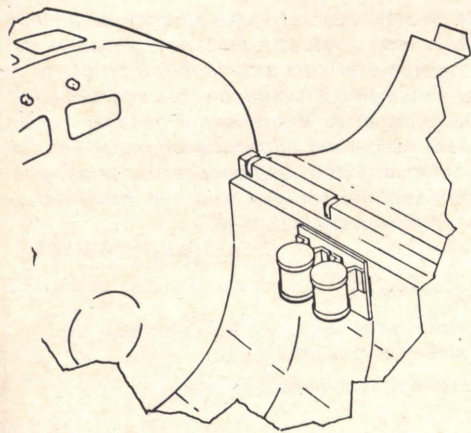
Alt optaget!

NASA meddelte sent i 1979, at næsten al plads på rumfærgen er optaget frem til 1984. Om bord under de 37 planlagte opsendelser fra 1. september 1981 til 21. juni 1984 er 47 forskellige ladninger — rumfærgen kan jo bruges til mere end en satellit pr. opsendelse. Det drejer sig om alle slags projekter, vejr-satellitter, spionage, telekommunikation, rumsonder (som skal videre ud i solsystemet) og mange andre forskningsmæssige opgaver. I projekterne deltager i alt 14 lande, inklusive Danmark, som medlem af ESA, og projekterne fordeler sig med 15% til det amerikanske forsvarsministerium, 32% til NASA selv og 53% til andre brugere i og udenfor USA.

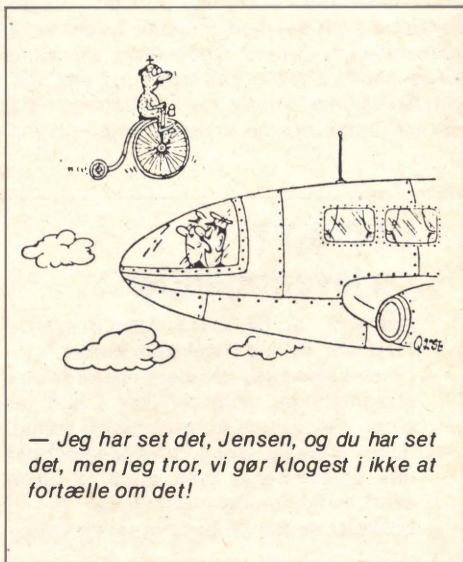
De nøjagtige opsendelsesdatoer er fastlagte, men udsættelser af de første fire forsøgsopsendelser kan forskyde datoerne, ligesom man tager forbehold over for »sikker-

hedspolitiske årsager«, det vil sige hurtige opsendelser for forsvarsministeriet i tilfælde af internationale kriser. Ud over disse 47 projekter bliver der plads til over 200 små »tilbudspakker« — ukomplicerede forsøg, som kan være i en lille tøndeformet specialindpakning. Alle har i nogen tid kunnet reservere plads til sådanne tilbudspakker, og anvendelserne bliver mangfoldige, lige fra førstedagskuverter til mindre, videnskabelige forsøg. Simon Spies er blandt bestillerne, og han har stillet plads til rådighed for danske forskere. Derimod har NASA kategorisk afvist rygter om, at man modtager bestillinger på »Charterrejser« i rummet. Der findes ikke udstyr til mere end 7 personer om bord i rumfærgen, og der er ikke planer om at ændre dette. Derimod har der uofficielt været talt meget om, at det var på tide, at kunstnere fik lejlighed til at beskrive rummet og rumrejse for os andre. Der kunne for eksempel være tale om billedkunstnere, fotografer, digtere, forfattere eller musikere. Hvis der er politisk stemning for det i USA, skulle det ikke være umuligt at sende en enkelt person med op under en mission, hvor man ikke udnytter den fulde mandskabskapacitet alligevel.

OJK/NASA News.

Getaway Specials eller »Tilbudspakker« kommer med rumfærgen op, når der er plads og vægt til overs. Her er to standardpakker med cylindrisk trykkabinet og isoleret top og bunddæksel anbragt i lastrummets højre side, lige bag kabinen. Mere end 200 personer og organisationer fra hele verden har allerede bestilt plads. Kilde: Spaceflight.

— Jeg har set det, Jensen, og du har set det, men jeg tror, vi gør klogest i ikke at fortælle om det!

Det ser De aldrig!

— det må man da i hvert fald ikke håbe, for billedet viser seks styrbare atomsprængladninger — de såkaldte MIRVs — i det øjeblik de træder ind i Jordens atmosfære. Sådan vil det se ud, hvis der nogen sinde bliver brug for det raketarsenal som stormagterne bruger til at holde hinanden i skak med. Billedet er taget i det amerikanske forsøgsområde ved Kwajalein koraløen i det vestlige Stillehav under en prøveaffyring af to Minuteman 3 missiler — uarmerede vel at mærke. Også andre genstande, som træder ind i atmosfæren under kontrol, vil se sådan ud: det kan dreje sig om film fra spionsatellitter, bemandede rumskibe, eller videnskabelige sonder med forsøgsmateriale. Dog kommer sådanne kun ned enkeltvis: så ser man kun én stribe, er der nok ingen grund til at stikke hovedet i busken.

OJK/Billedet: AW&ST.

UFO-NYT og leveringstider

Dette nr. af UFO-NYT blev desværre forsinket, hvilket vi beklager meget.

Forsinkelsen skyldes flere uheldige omstændigheder, som der ikke i tide var taget højde for, bl. a. mange helligdage, urimelig lange forsendelsestider hos postvæsenet (helt op til 4 dage) samt redaktionelle forsinkelser. — Vi beklager endnu en gang og må prøve at

være mere forberedt for den slags forsinkelser en anden gang.

Dette vil vi allerede gøre med...

UFO-NYT nr. 4,

der, på grund af sommerferie i trykkeriet, først udkommer omkring 1. august. — Vi håber De også bærer over med denne forsinkelse og ønsker Dem hermed en rigtig god sommerferie.

Redaktionen.

Radioteleskoper i interplanetarisk kredsløb

af Jurij Kolosov, ingeniør. APN

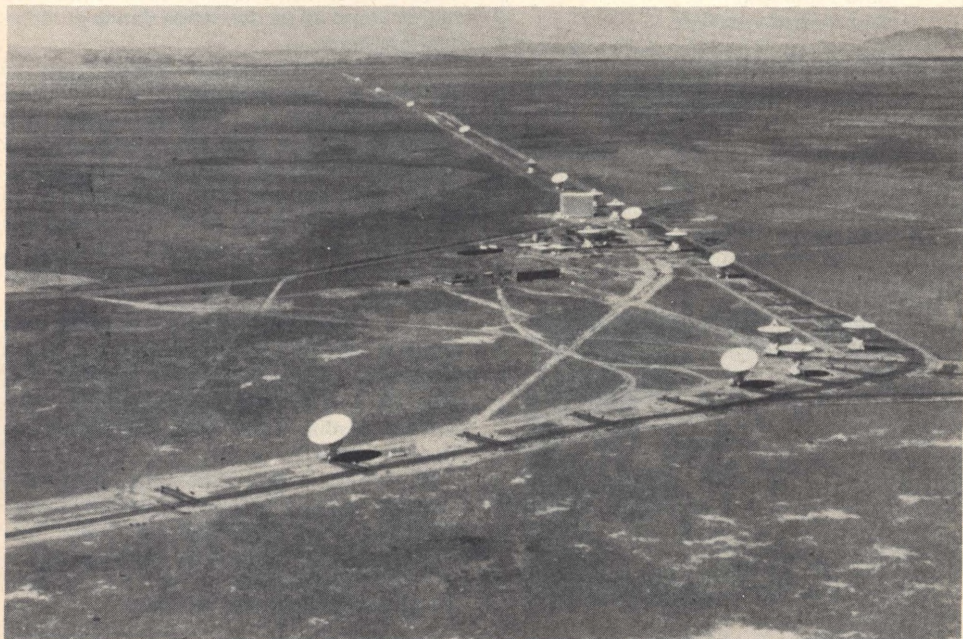
En gruppe førende sovjetiske astrofysikere og rumteknikere har foreslået at sende et stort teleskop i kredsløb i rummet. Hvori består fordelene ved et sådant teleskop?

Radioastronomer forsøger på enhver måde at øge det astronomiske observationsudstyrs følsomhed. Jo større antenne-reflektoren er, desto større mængder energi fra radiobølgerne i rummet opfanger den. De største bevægelige reflektorer i dag er på størrelse med en fodboldbane.

Astrofysikerne skal ikke alene kunne fange en fjern kilde, der udsender radiobølger, de må også kunne klarlægge radiobølgernes struktur. Dertil er det nødvendigt, at teleskopet er i besiddelse af en høj opløsningssevne. De første radioteleskoper var ikke stort bedre end det menneskelige øje, men i 1950'erne nåede man et stort skridt videre, da forskere fra forskellige lande begyndte at modtage signaler fra rummet med to antenner samtidigt. Opløsningsevnen fra denne dobbeltindretning, som man kalder et radiointerferometer, bestemmes ikke af sel-

Detaljerigdommen, eller opløsningsevnen for et radioteleskop er bestemt af størrelsen. Et af de største radioastronomiske anlæg er The Very Large Array, VLA i nærheden af Socorro, New Mexico. Anlægget består af en Y-skinne, hvorpå 27 fuldt styrbare parabolantennener kan køres. Hvert enkelt teleskop vejer 210 tons og er 25 m i tværmål. Armene i Y'et er 21 og 19 km lange.

Kilde: National Radio Astronomy Observatory.

ve antennernes størrelse, men af afstanden mellem dem. Jo større afstand, desto større opløsningsevne.

Der er nu oprettet et globalt net af radiointerferometre. Det omfatter de største radioteleskoper i Sovjetunionen, USA, England, Vesttyskland, Holland, Australien og Canada. Den opnåede opløsningsevne er slående. Man kan eksempelvis lokalisere en genstand på Månen med 20 centimeters nøjagtighed.

Alligevel er det utilstrækkeligt. Man har

Postkort

Motivet på disse helt utroligt flotte postkort er »Det overvældende lys« — et zinkografi af grafikeren Sven Aage Voigt. Kortene har utallige anvendelsesmuligheder, som for eksempel:

Til postkort

Som kort ved gaver

Til indramning/ophængning

Til opslagstavler

Som bogmærker

Som indbydelseskort

Kortene er dobbelte og har formatet 107 x 155 mm. Pakke med 5 stk. kort og 5 stk. kuverter: **Pris kun kr. 12,00.**

Bestilling sker lettest ved indbetaling af beløbet + kr. 5,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25. SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

for få år siden opdaget de såkaldte quasarer, pulsarerne og aktive galaksekerner, der har en overordentlig lille angulær udbredelse. Selv globale interferometre må her melde pas, og deres modtagebasis kan ikke udvides.

Men hvad kan der opnås, hvis man sender radioteleskoper ud i rummet? Sovjetiske videnskabsmænd har netop foreslået et sådant projekt. Selve ideen om rumteleskoper er ikke ny, men den er her for første gang fremsat i konkret form. Videnskabsmændene har foretaget de nødvendige konstruktionsberegninger og fundet løsninger på tekniske spørgsmål vedrørende udnyttelsen af teleskopet.

De foreslår at sammensætte antenne-reflektoren af adskilte blokke på hver 200 meter. De sendes først ud i en lav bane omkring Jorden, hvor de samles af enten robotter eller mandskabet på en kredsløbsstation. Det kræver ti til femten kosmonauter. Når teleskopet er samlet, sendes det ved hjælp af raketmotorer ud i et interplanetarisk kredsløb. Et sådant teleskop med en diameter på fra 1 til 10 kilometer vil kunne fungere enten selvstændigt eller kombineret med et andet og på den måde danne et radiointerferometer.

Rumteknikken gør det nu muligt f. eks. at anbringe den ene af antennerne i nærheden af Jorden og den anden et eller andet sted i planeten Saturns kredsløb. Afstanden mellem dem vil være ca. halvanden milliard kilometer. Med en sådan størrelsesorden vil interferometrets følsomhed og opløsningsevne være flere tusinde gange større end det, der indtil nu er opnået i den moderne radioastronomi.

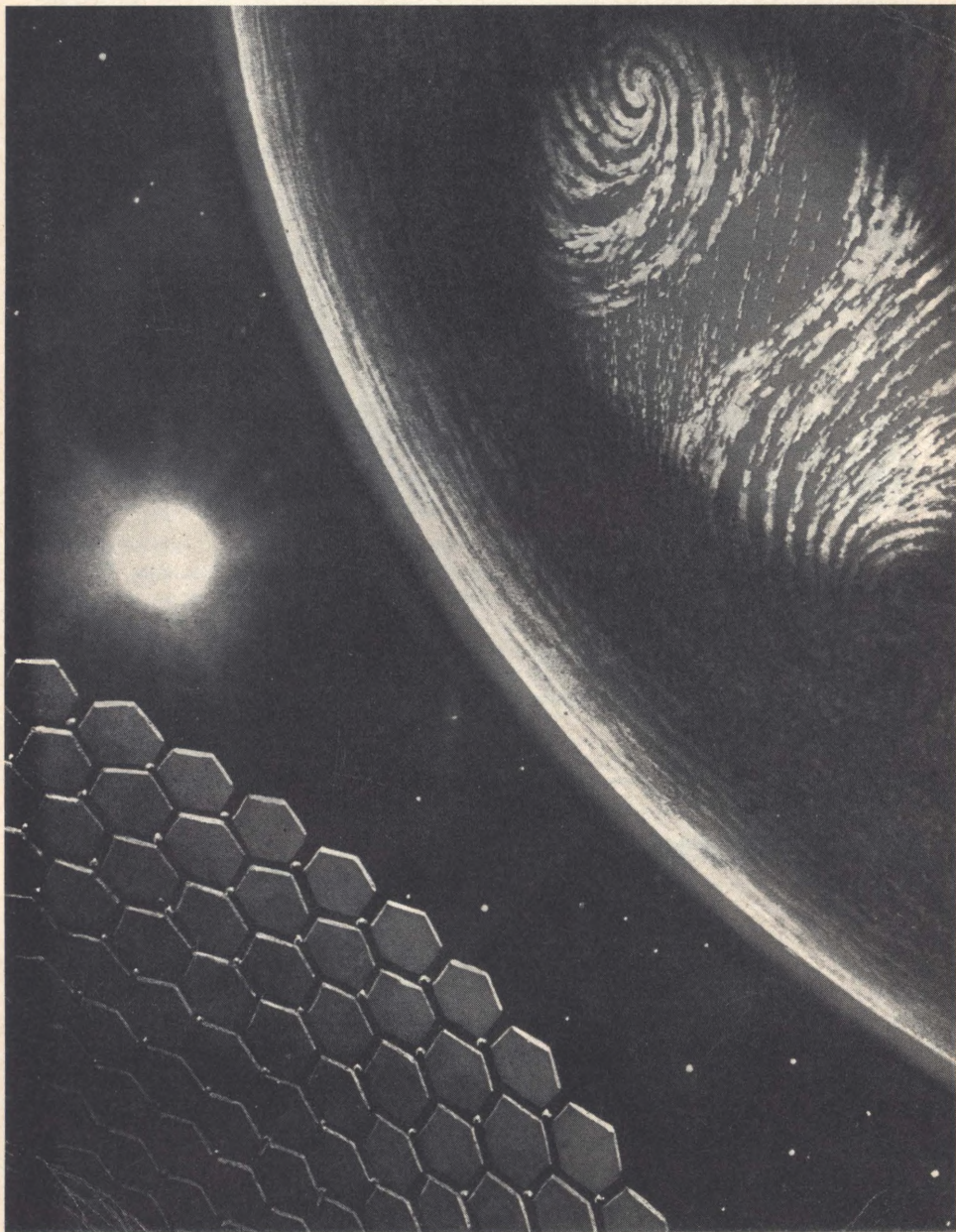
Det vil gøre det muligt at studere ikke alene de fjerneste himmel-objekter, men også planeter i kredsløb om andre stjerner. Og dette åbner mulighed for at søge efter ikke-jordiske civilisationer, hvis sådanne overhovedet findes.

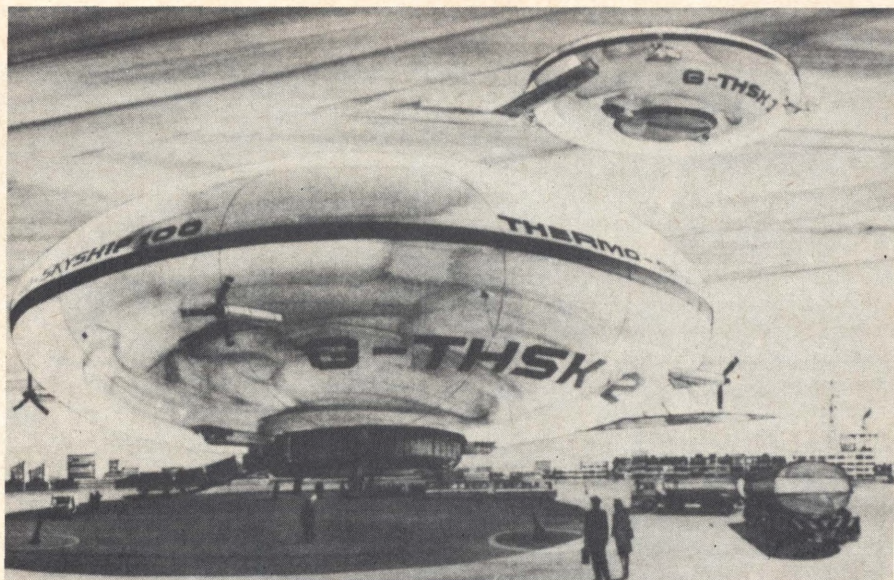
Man har gennem lang tid håbet at opfange kunstige radiosignaler fra rummet, men forsøgene har indtil videre været uden resultat.

Måske hører vi blot ikke signaler, der er rettet til os? Med interplanetariske teleskoper vil chancerne vokse betydeligt.

(APN)

Den russiske tegner A. Sokojev har her forsøgt at forestille sig et kæmpeteleskop i kredsløb om Jorden. De enkelte elementer eller blokke i teleskopet er sekskantede for at give bedst udnyttelse af fladen.

Selv om tegningen her synes at forestille en flyvende tallerken, er der faktisk tale om et seriøst projekt for et luftskib til passagertransport. Et engelsk selskab, Thermo-Skyships, er i øjeblikket i færd med at rejse penge til fremstilling af en prototype. Det usædvanlige styrbare Skyship-luftskib fyldes med helium og drives af 4 turbo-propelmotorer. Det skal kunne bringe 100 passagerer fra Londons bymidte til en landing midt i Paris to timer senere. Til lodret start og landing skal luftskibet bruge et lufthavnsområde på 12.000 m², mens der er brug for 40.000 m² til traditionelle start og landinger.

Air Transport World, januar 1980/IOKj.

Bog anmeldelse:

Allan Hendry:

The UFO Handbook, a guide to investigating, evaluating and reporting UFO-sightings.

*Doubleday & Company Inc.
New York 1979.*

En vejledning i at undersøge, vurdere og rapportere UFO-observationer er en stor mundfuld, hvilket sikkert også er grunden til, at en sådan håndbog længe har været savnet.

Allan Hendry har valgt at udarbejde sit for-søg på en sådan bog ud fra sin egen under-søgelse af over 1300 rapporter, han i løbet af et år modtog og behandlede som heltidsansat medarbejder ved J. Allen Hyneks Center For UFO Studies. Dette arbejde, der resulterede i en sikker identifikation af 90% af de observerede fænomener, har givet ham et enestående ensartet materiale at arbejde efter.

Som udgangspunkt bruger Hendry Hyneks klassiske UFO-klassifikation: nattelys, dags-lysskiver og de tre arter nærobservationer. Ud fra de opklarede IFO-rapporter gennemgår han de forskellige klasser og viser, hvilke for-bløffende rapporter dagligdags fænomener kan give anledning til, som f. eks. en rapport

om et tallerkenformet objekt set af tre mennesker; 7,5 meter i diameter med røde, grønne og blå blinklys og en sky omkring. Objektet udsendte en snurrende lyd og fik lysene på en nærliggende parkeringsplads til pulsere. Årsag? Månen! Når identificerbare objekter kan give anledning til sådanne mistolkninger, pointerer Hendry, at man skal behandle de »rigtige« UFO-rapporter med stor forsigtighed.

Nærobservationerne af tredje grad får en længere behandling. Allan Hendry foreslår, at der i realiteten er tale om psykologiske fænomener, underbevidsthedens forsøg på at forklare, hvad der ligger bag de gådefulde nattelys og dagslysskiver. Han mener, dette bedst forklarer groteske oplevelser som følgende rapport fra et pålideligt vidne: Et objekt lander, ud stiger 5 væsener uden hals, heraf 2 nøgne; pludselig lyder en desperat stemme inde fra objektet: »Jeg er Jimmy Hoffa, jeg er Jimmy Hoffa, jeg er . . .«, hvorefter stemmen pludselig afbrydes. De fem væsener, der i mellemtiden har underkastet vidnet en nøjere medicinsk undersøgelse, trækker sig efter råberiet tilsyneladende tilbage for at holde krigsråd, stiger om bord i objektet og flyver bort. Jimmy Hoffa er navnet på en korrupt fagforeningsleder, der for et par år siden forsvandt, sandsynligvis myrdet af sine tidligere venner i den amerikanske del af Mafiaen.

Til slut gennemgår Hendry kritisk de forskellige værktøjer, ufolger har til rådighed, såsom hypnose, strålingsdetektorer, fotografier og statistik og fremdrager en række overraskende resultater, bl. a. at »tidsloven« tilsyneladende også gælder for UFO-rapporter i hans undersøgelse.

Den stærke side ved Allan Hendrys bog er, at UFO-fænomenet behandles, uden at der lægges vægt på nogen forhastede teorier. Hendry påstår ikke engang, at der nødvendigvis ligger et reelt fænomen til grund for UFO-problematikken. Han påpeger derimod, at hvis der ikke tages drastiske nye ideer og metoder i brug, kommer studiet af UFO-fænomener ikke ud over det dødvande, det efter hans mening har befundet sig i, i de sidste 30 år.

Bogen er skrevet på et letlæseligt engelsk, er fuld af illustrationer og absolut

anbefalelsesværdig, selv om man måske kan risikere at få rystet sine forudfattede meninger: men det er vel netop det, UFO-sagen går ud på.

JSD

Er du prisbevidst?

Aflægger man et besøg hos en boghandler for at købe en bog eller andre papirvarer — enten til sig selv eller som gave — må man ofte se sig skilt af med relativt store beløb. I SUFOI har vi altid holdt en prisvenlig politik over for bladets læsere; det er ikke meningen, at vi skal have et stort overskud på vore materialer, men formålet er derimod igen nemme lave priser på vore materialer at få informationerne og materialerne om ufo-fænomenerne ud til så mange som muligt.

Her er to tilbud, som må siges at være særdeles rimelige, deres høje kvalitet taget i betragtning.

TIDSLOVEN

Denne bog fra SUFOI omhandler de spændende aspekter omkring de tidspunkter på dagen, hvor man ser UFOer. Flere pudsige sammenhæng imellem observationstidspunkterne og folks daglige vaner bliver gennemgået, men også interessante spørgsmål dukker op. Hvorfor er der en stigning i rapporteringsfrekvensen midt på natten, hvor man skulle formode, at der var færrest personer vågne og dermed i stand til at observere ufoer?

Bogen er på 50 sider og er rigt illustreret. **Pris kun kr. 15,00.**

Bestilling sker lettest ved indbetaling af beløbet + kr. 5,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25. SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

På sporet af UFO-nauten

Overskriften kunne forlede en og anden til at tro, at en oplæring er lige på trapperne. Jeg må nok bedrøve mange ved med det samme at fastslå, at det desværre ikke er tilfældet. Det er titlen på en både interessant og bemærkelsesværdi bog, som jeg skal forsøge at anmelde.

Først lidt om forfatteren Åge Skjelborg. Født 1932. Mag. art. i folkloristik. Free-lance forsker og forfatter. Har beskæftiget sig med skandinavisk folkemusik og nu også med UFO-fænomenet. Har i en periode arbejdet som forskningsbibliotekar ved Stats- og Undervisningsbiblioteket i Århus. Har skrevet artikler om folkelig fiktionslitteratur, triviallitteratur, parapsykologi, folketro og moderne folkekultur.

Selv om jeg finder bogen interessant og bemærkelsesværdig og et langt stykke hen ad vejen er enig i hans konklusioner, finder jeg samtidig anledning til at kritisere visse forhold og metoder.

Før jeg læste denne bog, troede jeg at kende definitionen på en ufonaut, nemlig: Et væsen knyttet til UFOerne — en robot eller en intelligent skabning. Hvis begrebet UFONAUT skal have nogen mening, må visse betingelser være opfyldt. UFOer må være en fysisk realitet af ikke-jordisk karakter. Dette er en nødvendig, men ikke givetvis en tilstrækkelig betingelse. Som bekendt er UFO-fænomenet endnu ikke opklaret. Der findes en række vidnesbyrd og eksisterer et antal teorier.

Der savnes i bogen en status i selve UFO-sagen som udgangspunkt for jagten på ufo-nauten. Som forfatteren opfatter begrebet, dækker betegnelsen ikke blot beretninger med tilknytning til UFO-sagen, men enhver oplevelse, der refererer til mærkelige væsener, hvilket svækker troværdigheden til bogen.

Forfatteren siger: »UFO-forskerne har for det meste kun set i retning af verdensrummet, mindre eller slet ikke mod det so-

cialt perspektiv, og ufo-forskere har derved, sat på spidsen, fået stjernestøv i øjnene og et mentalt hold i nakken af at se for meget opad mod himmelrummet. Dette, som man meget vanskeligt vil kunne komme udenom, er vel nok efter min egen mening det mest forbløffende ved hele ufo-affæren«.

Det er da et standpunkt, og - hvis det kunne stå for nærmere undersøgelser - et alvorligt anslag mod den seriøse ufo-forskning — men det kan det ikke. Uden at bestride, at et antal rapporter må ses i et socialt perspektiv, er det en helt ny teori, at fiktive ufoer opstået ved forhold og/eller ændringer i det sociale mønster kan ses med det blotte øje, fotograferes, følges på radar og give anledning til flystyrt. Mentalt hold i nakken kan jo også skyldes et fastlåst forskningssyn uden videre kendskab til de fysiske perspektiver. Til gengæld forklarer det måske forfatterens holdning til astronomen dr. Allen Hynek, der blot omtales som ufo-forsker. Dr. J. A. Hynek er jo ikke nogen tilfældig ufo-forsker, men nok en af sagens nøglepersoner på det forskningsmæssige område. Medens der er gjort meget ud af Jacques Vallée og hans bøger og forskning, er der intet om Dr. J. A. Hyneks forskning og standpunkter i sagen, måske fordi J. Vallée i højere grad har arbejdet med ufo-nauter bl. a. i »Passport to Magonia«, og fordi Vallée er ophavsmænd til et par af de mest ejendommelige teorier om ufoerne.

Det kan vel heller ikke undre, at forfatteren har et positivt syn på Condon-rapporten i og med at han tager til genmæle mod kritikerne og siger, at de fleste skyder langt over målet. Enten kender forfatteren ikke ret meget til Condon-kommissionens arbejde og baggrunden herfor, eller også fordrer han kendsgerningerne. Dr. Condon var selv mest interesseret i UFO-sagens tvivlsomme aspekter (fupmagere, skøre personer og lign.), men ikke i de mere seriøse rapporter. Hvorfor interessere sig for disse støjproblemer,

når der i luftvåbnets arkiver var flere tusinde interessante rapporter? Condon-rapporten er baseret på 59 rapporter — et yderst spinkelt grundlag. Når lederen af projektet til pressen udtaler: »Det er som at være chef for et brandvæsen, som kun skal tage sig af falske alarmer«, kan man unægtelig ikke tale om den rette forskningsånd. Derfor har kritikere kaldt rapporten for »ryggesløs«. Når forfatteren mener, at Condon-rapporten har givet positive bidrag på feltforskningens område, så er det kun betinget, at jeg kan støtte denne opfattelse, idet man ikke konsekvent har efterlevet sine egne principper for et antal af de undersøgte rapporter.

Der er altså ingen reel baggrund for forfatterens diskriminering af Condon-rapportens videnskabelige kritikere.

Jeg er enig med forfatteren i, at mange seriøse ufologer har skubbet problemet med ufo-nauterne fra sig; de var bange for dem af mange forskellige grunde. Der var alt for mange svindelrapporter, det var svært at finde frem til troværdige vidnesbyrd. Man frygtede at blive taget ved næsen og vidste ikke, hvordan man skulle tackle problemet og koncentrerede sig først og fremmest om objekterne. Denne holdning var almindelig hos de tekniske ufologer gennem mange år, men der var samtidig mange grupper rundt om i verden, som talte om mænd og kvinder fra Mars og Venus og baser på Månen — det var de såkaldte kontaktrapporter, der var baggrunden for de kosmiske ufologers virksomhed.

Striden mellem disse to hovedgrupper fremmede ikke en seriøs forskning om ufo-nauterne. Rapporter om ufo-nautoplevelser blev derfor gennem mange år ikke undersøgt og behandlet alvorligt. Ufologernes feltforskning var alt for dårligt også på dette punkt, og heri har forfatteren ret.

Bogens hovedtema er et forsøg på at føre nutidens »tallerkenmænd«, »småfolk«, og »små grønne mænd« tilbage til den overtro, der byggede på nisser, dværge og trolde og samtidig påvise en sammenhæng mellem den moderne samfundsudvikling og nogle menneskers trang til at berette om episoder og sammenstød med rumvæsener.

Der er for mig ingen tvivl om, at forfatteren

har ret, når han påstår, at mange ufo-naut-rapporter fra de sidste 30 år er fortidens »nisser« iklædt rumalderens teknisk prægede udstyr. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorfor det er gået sådan, og er ikke kompetent til at vurdere de sociale aspekters betydning.

Jeg kan nok have min tvivl med hensyn til en del af beretningerne. Tviplen går ikke på selve beretningen, men derimod på rigtigheden af, at der skulle være tale om ufo-nauter. At folk beretter om møde med mærkelige væsener gør jo ikke automatisk disse til ufo-nauter, med mindre der samtidig er tale om et objekt. At tale om ufo-nauter før 1947 er direkte misvisende. Der eksisterede ikke nogen UFO-sag på den tid.

Jeg kan til gengæld undre mig lidt over, at den mest kendte ufo-naut rapport: »Father Gill's beretning« fra New Guinea fra 1959 ikke er omtalt. Her var mange vidner med yderst forskellig social baggrund.

Trods de kritiske bemærkninger finder jeg alligevel bogen interessant og læseværdig — ja mere end det — en uundværlig bog for ufologer. Hvorfor? Fordi forfatteren har forsket på et felt som ufologer alt for længe har skubbet fra sig. Et opslagsværk, der kan hjælpe i undersøgelser og behandling af fremtidige rapporter om påståede møder med ufo-nauter.

Frank Pedersen

UFO-NYT med »hulter-til-bulter« sider?

Hvis De skulle være en af de få uheldige, der har modtaget et fejl-eksemplar af UFO-NYT, skal De ikke i stilhed gå og ærgre Dem, men blot returnere det uheldige eksemplar og De vil omg. få det byttet.

Send »bytter« til:

*Frank Lerbæk,
Sanddalsvænget 17,
5700 Svendborg.*

Per Bogaard har i sin anmeldelse af den samme bog — i *Jydske Tidende*, d. 9. dec. 79 — fremdraget en hel del interessante detaljer, der måske afslører noget om forfatterens grundholdning til UFO-problemet:

Nissen flytter med — i et UFO

Dansk forsker hævder, at UFO-væsner er nære slægtninge til vore gårdnisser.

Det mest gådefulde ved UFO-fænomenet er »nærkontakterne«, hvor mennesker hævder, de har mødt UFO-besætninger, ufonauter. De første beretninger i 50'erne blev modtaget som skrøner. Siden kom hundreder af rapporter fra hele kloden, og ufonauterne blev salonfåhige. Nu har hjulet drejet sig igen. En dansk forsker, magister Åge Skjelborg, hævder i bogen »På sporet af ufonauten«, at ufonauterne er nære slægtninge til vore hjemlige nisser. Udslag af folkeovertro.

Nisser, feer, ellefolk og alle deres frænder har forladt høje og moser i Skandinaviens og England for at blive »rumskippere«, hvis aeronautiske præstationer sætter grå hår i hovederne på alverdens luftvåben.

Howdan er det gået til?

Skjelborg mener, at tre hovedfaktorer spiller ind: *Den gamle overtro er baggrunden. Den aktuelle anledning er usikkerhed oven på krigen, i samfund, der udvirkler sig så hurtigt, at man ikke kan følge med, eller i områder, der tømmes ved flugt fra land til by.*

Dertil kommer den udløsende faktor: Det modle proletariet, hvis skrøner bereder klimaat for de fastboendes UFO-oplevelser.

— Rumfolket, der fortsat bliver skildret i globale rapporter, dukker ikke frem af verdensrummet, men op af dybet i os selv, skriver Skjelborg.

Da nisser og alfer fløj af sted i UFO'er

Engelske og skandinaviske udvandrere til USA medbragte i deres åndelige bagage hele »det lille folk«, mener han. Da amerikanerne Kenneth Arnold i 1947 observerede ni skiver, »der fløj, som når man slår smut med tallerkener hen over en vandoverflade«, steg den euro-amerikanske skrøne- og fantasiverden op til overfladen med et brag.

Nisserne sås igen, men nu som rumfolk.

For Jorden var udforsket, og for det moderne menneske kunne det ukendte kun komme fra det store verdensrum.

Skjelborg mener at genkende det samme mønster i alle UFO-bølger: Først kommer rumfolksrapporterne fra mennesketomme områder, dernæst florerer de i ret befærdede og trafikerede egne og ender før eller senere hos en typisk gruppe af en landbefolkning. Og hver gang er det mellemteknikere, der først beretter om møder med »rumpiloter«.

— Ufonauternes passionshistorie nåede sit tragiske højdepunkt i 1968, da de små mænd i amerikanske landingsrapporter officielt og fuldt dagslys blev nedfrosset af de fleste af medlemmerne i den såkaldte Condon-kommission, der blev nedsat ved Colorado-universitetet for at undersøge UFO-fænomenet i USA, skriver Skjelborg.

— Men det må paradoksalt nok have været et af de meget få punkter, man kunne blive enige om, for den oprindelige stab blev for en del splittet i et farligt slagsmål, der i lang tid udviklede store, verbale røgskyer. Det medførte, at enkelte videnskabsmænd gik fra regeringsprojektet, der også fyrede de små mænd på gråt papir fra der luftbårne job, som et bredt udsnit af den amerikanske befolkning havde tildelt dem, fortsætter han.

Forkert fremstilling

Her svækker Åge Skjelborg sin troværdighed. Kendsgerningerne, som man bl.a. kan læse i professor David M. Jakobs nøgterne bog »The UFO Controversy in America«, er, at ca. halvdelen af kommissionen gik i protest, fordi undersøgelsen ikke var objektiv.

Bl.a. afslørede de et brev, hvori projektlederne på forhånd erklærede, at »fidusen må være at lave en undersøgelse, der for udenforstående virker saglig og uangribelig, men

for de indviede klart viser, at vi kun nærer et meget, meget lille håb om at finde noget«.

I øvrigt gik kommissionen uden om ufo-naut-tilfælde som nissekatten om den varme risengrød.

Hvad værre er, Skjelborg har tilsyneladende ikke læst Condon-kommissionens murtensrapport, som ganske vist i forordet afviser UFO'ernes realitet, men derpå omtaler de undersøgte sager.... som i en lang række tilfælde ikke har kunnet forklares.

UFO'erne forblev uidentificerede.

Denne løbsagte omgang med videnskabelige metoder gjorde det amerikanske flyvevåbens egen UFO-slagter, astronomen professor J. Allen Hynek, så vred, at han startede sit eget undersøgelsesprogram.

Han var efter 20 års arbejde som UFO-konsulent for US Airforce kommet til den konklusion, at »løsningen på UFO-gåden måske vil være et kvantespring fremad for videnskaben«.

Fantasi eller virkelighed?

Åge Skjelborg spørger: — Er ufonaut-oplevelser fantasi eller virkelighed eller måske begge dele på en gang?

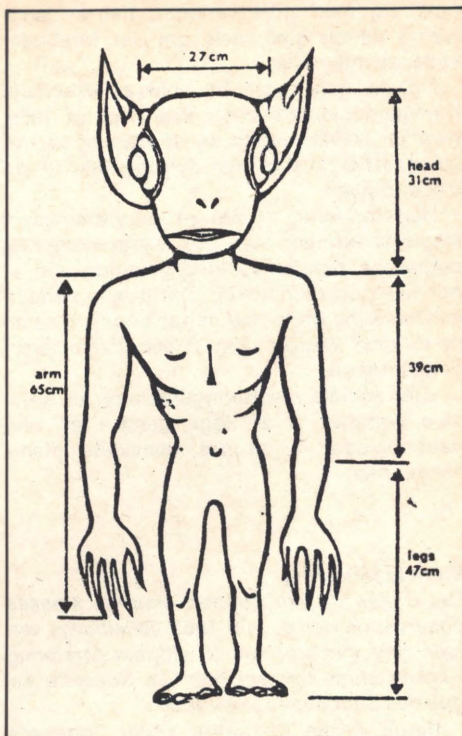
Han svarer selv: — *Folk, der fra hele jordkloden beskriver møder med rumvæsner, er hovedsagelig fra et lavere samfundslag(?). Men uanset ufo-vidnets sociale tilhørsforhold har forestillinger om ufonauter dybest set noget at gøre med folks spontane oplevelser af hurtigtløbende strukturændringer i lokalsamfund.*

Skjelborgs teori er måske korrekt i nogle tilfælde. Der findes også fra Danmark rapporter, der virker som udslip fra vidnets underbevidsthed.

»Garvede« ufologer er forlængst kommet til den konklusion, at der må være flere forskellige årsager til UFO- og ufonautrapporter.

Det springende spørgsmål er blot, om Skjelborg teori forklarer alle tilfælde. Det mere end antyder han. Men han fremlægger ikke bevismaterialem end ikke statistisk.

Der kunne ellers ud fra kildematerialet være ført statistisk bevis for — eller imod —

Fyren her og en flok, der lignede ham, belejrede den 22. august 1955 familien Sutton på en farm nær Hopkinsville i Kentucky. Farmerne så et UFO lande på en mark, og kort efter dukkede væsnerne op. De blev modtaget med salver fra haglgeværer. Efter en nats belejring flygtede familien i bil til Hopkinsville. Der var hverken UFO eller væsner, da politiet ankom, men spor efter skud gennem moskitonet og vinduer.

f.eks. påstanden om, at ufonauterne oftest er i grønne uniformer.

Svækker bogens troværdighed

Derfor kommer hans teori — lige som UFO-vidnernes beretninger — til at stå og falde med hans egen troværdighed.

Denne svækkes af, at han mest beskæf-

tiger sig med observationer, der er langt væk i tid og sted, selv om der foreligger et dansk materiale.

Og da han tager et konkret eksempel fra Valensoleplateauet i Frankrig fra 1965, hvor en fransk bonde så to væsner ved et landet UFO, skaber han dyb mistillid til sin troværdighed.

Han forklarer, at det er et drømmesyn: Nogle år forinden ville den franske regering begrænse bøndernes vinproduktion ved at oprykke deres vinstokke. Det truede bøndernes livsform. Derfor ser denne bonde år senere to små væsner, der rykker hans lavendelplanter op.

»Det sociale revolteringsmønster er så at sige kommet til at ligge gemt i en ufonaut-episode — på det ubevidste plan«, skriver han.

Vidnets forklaring

Det drejer sig om bonden Maurice Masses observation den 1. juni 1965. Skjelborgs version står i misforhold til vidnets forklaring i Jean-Claude Bourret bog »La Nouvelle Vague des Soucoupes Volantes«.

Ifølge denne og andre kilder opdagede Masse en tidlig morgen, at et eller andet var landet i hans lavendelmark. Han troede, det var en helikopter. Rasende gik han ned for at skælde piloten bælgen fuld.

Da han kom nærmere, så han to drenge på ca. otte år ved maskinen. Da han var en halv snes meter fra dem, blev han klar over, at det ikke var børn. Den ene rettede et blyantlignende instrument mod ham. Masse blev lammet i nogle minutter.

Et øjeblik efter »svævede« de to op i maskinen og fløj bort.

I Frankrig, hvor man tager mere alvorligt på problemet end her, blev Maurice Masse forhørt af gendarmeriet og en dommer. Hans familie og venner blev udspurgt om hans troværdighed. Den prøve klarede bonden med flyvende faner.

En fortvivlet fransk politimand sukkede: — *Jeg tror ikke, Masse lyver. Jeg tror heller ikke, det kan være sket. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro.*

Derimod troede politiet på den cirkel på

fire-fem meter med afsvedne lavendelplanter, som UFO'et havde efterladt i marken.

Tilfældet forekommer lidt for konkret til, at det kun er fremkaldet af bondens underbevidsthed.

Der er en kuriøs efterskrift: Da balladen om observationen var døet hen, fik Masse besøg af den franske ufolog Aimé Michel. Da han havde krudsforhørt Masse og opgivet at få mere ud af ham, viste han ham et foto af en model af et UFO, som politimanden Lonnie Zamorra så flyve op fra jorden i Socorro, USA, den 24. april 1964.

— *Det havde en fantastisk virkning, skriver Michel. Hr. Masse gav et gisp, som havde han set sin egen død. Først troede han, en eller anden havde fotograferet »hans« UFO. Da han hørte at dette objekt var set af en amerikansk politimand, sagde han lettet: — Så kan I da se, at jeg hverken drømmer eller er gal.*

Mishandling af humanoiderne

Andre kilder bliver også mishandlet. Om bogen »The Humanoids«, en samling UFO- og især ufonautrapporter fra hele verden op til 1966 skriver Skjelborg: — Det fremgår ikke direkte af bogens tekst, men dens hensigt har formentlig været bl.a. at finde frem til en ufologisk idealtipe af en ufonaut, en såkaldt »humanoid«. Bogen fremlægger i øvrigt et vigtigt referencemateriale og når efter flere krumspring frem til den slutning, at der mere synes at ligge dæmonologiske end interplanetariske kræfter bag ufonauternes mystiske optræden på den jordiske scene.

Det er lodret nonsens. Hvilket jeg tør sige med en vis autoritet, da jeg ikke kun har læst bogen, men også oversat den. Den halve snes bidragydere har hver sin holdning til problemet, og der gøres hverken forsøg på at finde en »typisk« ufonaut eller drage nogen fælles slutning om, hvad der ligger bag fænomenet.

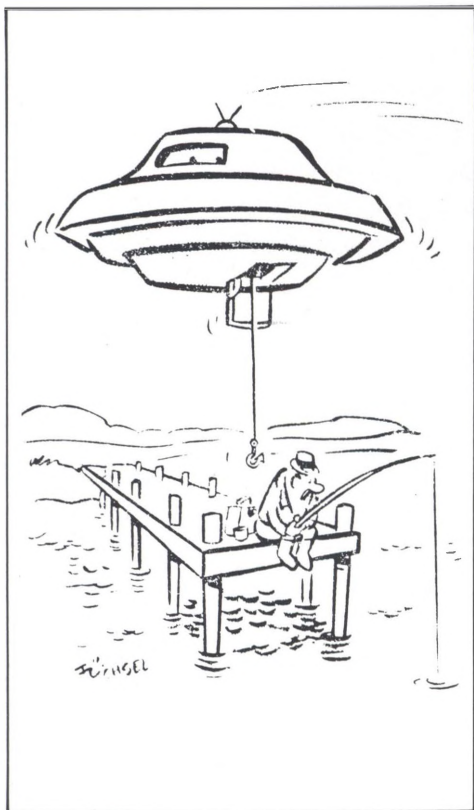
Så sidder man med en ubehagelig fornemmelse af, at Skjelborg ved at behandle hele kildematerialet på samme måde kan nå et hvilket som helst resultat, han ønsker. Metoden er bare ikke videnskabelig.

Ikke desto mindre er det godt, at en folke-mindeforsker har taget problemet op under sin faglige synsvinkel, — og at Berlingske Forlag har udgivet bogen. Skjelborgs hypotese er lige så seriøs som mange andre og kan måske forklare en del af UFO-fænomenet.

Bogen bliver næppe bestseller herhjemme, selv om den vil vække raseriudbrud i nogle ufolog-kredse. Men da der også ventes udgaver på svensk, tysk og engelsk, kan Skjelborg være sikker på et solidt salg.

»På sporet af ufonauten«
af Åge Skjelborg.
Berlingske Leksikon Bibliotek,
288 sider, 95 kr.

Per Borgaard

Mindretalsudtalelse

Som omtalt i lederen til dette nummer af UFO-NYT var et af de punkter, der blev behandlet på SUFOIs ordinære repræsentantskabsmøde i marts, skriftlige rapportaftaler imellem SUFOI, FUFOS og IGAP.

Selv havde jeg været stærkt engageret i de forhandlinger, der førte frem til de omtalte rapportaftaler, og efter min mening kunne disse aftaler sikre tre væsentlige forhold i den danske ufo-forskning:

- 1) At alle danske rapporter blev optaget på samme rapportskema.
- 2) At alle danske rapporter blev samlet og databehandlet et enkelt sted.
- 3) At alle danske ufo-forskere fik adgang til at udføre seriøse forskningsprojekter med samtlige danske ufo-rapporter som basis.

Som nævnt i lederen blev disse rapportaftaler nedstemt af et flertal i SUFOIs repræsentantskab.

Jeg vil gerne pointere, at jeg tager kraftigt afstand fra denne holdning i SUFOIs repræsentantskab, og jeg finder det yderst betænkeligt, at aftalerne i den foreliggende form blev nedstemt. Jeg håber, at det fremover vil lykkes for organisationerne at få skriftlige aftaler i stand på dette centrale område af den danske ufo-forskning, men jeg er alvorlig bange for, at det, på trods af samarbejdsvilje fra FUFOS' og IGAPs side, vil blive meget vanskeligt med den nuværende holdning i SUFOIs repræsentantskab.

Dette er naturligvis min personlige mening og kan ikke tages som udtryk for SUFOIs holdning.

Per Andersen

De fire Mars-zoner

Sovjetiske forskere har opstillet en model af sneformationerne på planeten Mars og er kommet til det resultat, at sneen er af forskellig kemisk sammensætning. Mellem planetens ækvator og polerne er der fire zoner. I den ene består sneen af frosset vand og i de andre af vand blandet med kuldioxid samt af ren kuldioxid, »tøris«.

(APN)